

PHẦN CHÚNG TA NÊN LÀM TRỌN MỌI VIỆC CÔNG BÌNH

Thật luôn luôn là một đặc ân được đến trong nhà của Chúa.

Tôi chưa bao giờ, trong đời tôi, từng thấy một lần mà tôi đã tiếc nuối để đến trong nhà Ngài. Thật là một...Nhưng tôi cho rằng sáng nay hầu như là thì giờ khó khăn nhất tôi từng đến. Vâng, đúng thế. Vì vậy, những việc xảy ra trong đời sống, chúng ta biết điều đó, điều mà chúng ta phải đối mặt. Và chúng ta phải nhớ điều đó, rằng nó đến với tất cả.

² Và chúng tôi rất biết ơn sáng nay, tôi thì, và tôi biết rằng các em trai và em gái tôi rất biết ơn Đức Chúa Trời, biết rằng mẹ chúng tôi được cứu.

³ Và bà đã già rồi, và chúng tôi đã tin điều này sẽ xảy ra trong lúc nào đó, vì bà là một người mẹ của nhiều người con, và sự sống bà đã suy nhược. Trong những ngày của mẹ tôi, họ đã không có những thứ mà họ có bây giờ, để chăm sóc những người mẹ khi họ sinh con. Có lẽ, có thể, mẹ hẳn đã sanh một trong những đứa con sáng hôm đó, và ngồi dậy và làm việc giặt giũ của bà chiều hôm đó. Và vì vậy bây giờ họ nằm trong bệnh viện nhiều ngày, với tất cả các loại thuốc men, mà hiện có. Chúng ta biết ơn vì những việc như vậy để có thể giúp đỡ những, những người mẹ này và tất cả.

⁴ Bà rất, rất gần cái chết bây giờ. Và tôi...[Anh Branham khóc—Bt.] Thật là hơi—thật là hơi khó khăn một chút sáng nay, nhưng tuy nhiên tôi—tôi đã hứa có mặt tại đây. Và tôi thì...

⁵ Bây giờ, tôi không thể nói rằng mẹ tôi sắp ra đi. Tôi đã thường nói điều này. Và nhiều người là những người làm chứng, về những khả tượng. Tôi đã nói, “Nếu mẹ của chính tôi đang nằm, hấp hối, và nhìn vào mặt tôi và nói, ‘Billy, mẹ—mẹ sao rồi?’” Tôi nói, “Nếu Đức Chúa Trời không bảo cho con, thì con sẽ không biết được. Con—con không thể nói được.” Và chính điều đó đã

ứng nghiệm. Nếu mẹ sẽ đi, Ngài chắc chắn đã giữ nó là một bí mật với tôi.

Trước khi cha tôi chết, tôi đã nhìn thấy khả tượng về việc ông ra đi.

6 Khi tôi vẫn còn là một tội nhân, tôi đã thấy em trai tôi, người em đầu tiên, cậu ấy sẽ đi.

7 Howard. Tôi đã kể cho tất cả anh em, hai hay ba năm trước khi cậu ấy đi, về việc đi của cậu ấy.

8 Nhưng, mẹ, Ngài đã không nói một lời với tôi. Và nếu bà sắp đi, đó là điều gì đó mà tôi không biết về. Mặc dầu, chúng tôi đã... Bác sĩ đã nói rằng ông ấy không hiểu làm sao mà bà sống được qua Chúa nhật vừa rồi. Và bà thật tội nghiệp. Nhưng, tuy nhiên, khi tôi đã...

9 Cách đây khoảng một tháng, giống như tôi đã làm với Bà Broy; tôi luôn luôn thích kiểm tra trên dân sự, để biết rằng họ đang gần kỳ kết cục, rằng để xem họ thật sự chịu đựng như thế nào. Chúng ta phải chắc chắn về điều này. Chúng ta không muốn chỉ nói, “Ồ, có lẽ nó tốt thôi.” Chúng ta muốn quả quyết rằng nó thì đúng.

10 Tôi đã có một cuộc nói chuyện dài tốt đẹp một buổi sáng nọ với mẹ. Bà nói, “Billy, mẹ—mẹ đã sống lâu như mẹ nên sống.” Bà nói, “Mẹ không có điều gì khác để sống cho nữa.” Bà nói, “Mẹ phải đi.” Và nói, “Mẹ sẽ thật sự nên ra đi thì hơn, ở với bố và một số con cái khác ở trên Đó. Mẹ thường, đến gặp tất cả các con.”

11 Và khi bà được đặt vào xe cứu thương, để được đưa đến bệnh viện, tiếp chất glu-cô, vì bà không thể ăn được thứ gì. Họ phải tiếp glu-cô qua những tĩnh mạch của bà. Và tôi đã nói với bà, khi chúng tôi đặt bà vào xe cứu thương, tôi nói, “Này, mẹ ơi, mọi sự đều tốt thôi.”

Bà bảo, “Mẹ đang mong được đi.”

12 Và tôi nói, “Mẹ ơi, nếu mẹ để lại cho con một kho báu trên đất, của một trăm triệu đô la, cho chúng con, hay mẹ để lại cho chúng con một ngôi nhà mà rộng từ thành phố này sang thành phố khác, điều đó sẽ chẳng là cái gì cả giống như so với lời làm chứng này mà mẹ đang để lại cho chúng con, ‘Mẹ sẵn sàng để

đi.” Đó là một kho báu mà tiền bạc không thể mua được, để biết điều đó.

¹³ Vì vậy cho nên, đối diện với điều đó, tôi đứng một cách dạn dĩ, tin những điều này mà tôi đã rao giảng. Điều này đứng vững tốt đẹp cho mẹ tôi, nó đứng vững tốt đẹp cho mẹ của những người khác, nó đứng vững tốt đẹp cho tất cả chúng ta. Tôi không thể nói, “Lạy Đức Chúa Trời, đừng đem bà đi.” Bởi vì, tôi biết rằng ngay khi linh hồn phàm nhân của bà rời khỏi thân thể này, thì bà có một thân thể khác đang chờ đợi. Và bà sẽ là một phụ nữ trẻ lại, chỉ trong một vài phút sau khi bà lìa khỏi đây.

¹⁴ Có bao giờ bạn để ý một bé sơ sinh khi nó được sinh ra, những cơ bắp bé nhỏ của nó đang vận vẹo và co giật không? Nhưng khi nó đến với trái đất, nó nhận được một linh, và rồi nó trở nên một linh hồn sống. Và ngay khi linh hồn quay trở lại từ thân thể bé nhỏ đó, thì có một thân thể khác đang chờ đợi nó. Hiểu không? Bởi vì, trước tiên, Đức Chúa Trời tạo nên linh hồn và tâm thần, nó cứ đi đến những thân thể. Và, và khi chúng ta rời ở đây, chúng ta chỉ thay đổi những nơi cư ngụ và đi đến một nơi khác. “Vì nếu nhà tạm trên đất này bị hư nát, thì chúng ta có một nhà khác đang chờ đợi rồi.” Vì vậy, đó là sự an ủi của chúng ta.

Bây giờ chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁵ Lạy Cha Thiên thượng, Vinh hiển của chúng con, chúng con có thể làm gì trong những giờ có cần lớn lao này, nếu không phải là vì Ngài? Nhưng niềm hy vọng của chúng con được xây trên không gì khác hơn là Huyết và sự công bình của Chúa Jêsus! Và chúng con thật vui mừng biết rằng có một Xứ bên kia sông. Rằng khi Ngài hoàn tất với chúng con trên đất này, rằng chúng con chỉ thay đổi những nơi cư ngụ của chúng con, đến Xứ vinh quang đó, ở nơi xa kia, nơi mà không có bệnh tật hay đau buồn, sự chết hay sự chia ly. Chúng con sẽ luôn luôn ở với Ngài và với những người thân yêu của chúng con. Vì vậy, chúng con cảm tạ Ngài vì hy vọng vinh quang này ở trong lòng của chúng con ngày nay.

¹⁶ Và dường như, lạy Chúa, khó khăn cho con sáng nay để đi xuống đây; không phải để hầu việc Ngài, nhưng để biết rằng con lo lắng và tự hỏi làm thế nào con sẽ có thể đến gần Sứ điệp này sáng nay cho hội thánh, mà con cảm thấy rằng Ngài đã đặt để

trên lòng con. Thật kẻ thù đã đem con đi loanh quanh và loanh quanh với nó! Nhưng con đã có điều này rất nhiều, với bực giảng, trong Danh Ngài. Và con giao phó chính mình, với Sứ điệp và tất cả, vào trong tay Ngài, và biết rằng Ngài còn trọng hơn có thể làm được để đem Nó đến với mỗi tấm lòng, và cung cấp mọi sự mà chúng con có cần. Chúng con giao phó tất cả điều đó cho Ngài giờ này, và chính chúng con, như sự hầu việc Ngài; như môi miệng của con là miệng của Ngài, và các lỗ tai như lắng nghe thư tín của Ngài. Xin ban phước cho chúng con, Chúa ôi.

¹⁷ Và xin cho những người cha, người mẹ khác, và những ai mà sẽ có mặt trong những ngày sắp đến, nếu thế giới sẽ đứng vững, xin cho họ chuẩn bị, và cũng biết, rằng ngày nào đó họ phải đến với thì giờ này mà mẹ con đã đến. Con cầu nguyện, lạy Đức Chúa Trời, để họ sẽ có sự chuẩn bị ngày nay. Vì trên thế giới không có vấn đề nào quan trọng hơn vấn đề đó. Không tiền bạc nào có thể mua, không có sự mến mộ nào có thể vững bền; không có gì có thể giúp đỡ ngoài Đức Chúa Trời, và chỉ một mình Đức Chúa Trời mà thôi. Và chúng con nắm giữ bàn tay không hề thay đổi của Ngài, biết rằng Ngài đã phán, “Chúa định liệu các bước chân của người công bình.” Vì vậy sự đau khổ nhỏ bé này mà chúng con có bây giờ, trong cuộc đời hiện tại, sẽ có nghĩa thật nhỏ bé. Như nhà thơ đã diễn tả nó, “Những lao khổ trên con đường sẽ dường như không là gì cả, khi chúng ta đi đến cuối con đường.”

¹⁸ Lạy Chúa, xin vùa giúp chúng con, bươn thẳng tới đích của sự kêu gọi trên cao; biết rằng ngày nào đó, trong nơi xa kia vượt ngoài giới hạn ở đây, chúng con sẽ gặp gỡ trong sự êm dịu ngọt ngào chẳng bao lâu nữa thôi. Xin ban phước cho những Lời Ngài bây giờ. Xin ban phước những đầy tớ của Ngài. Mỗi con cái của Đức Chúa Trời mà có mặt ở đây, xin cho lòng họ được ấm áp và được khuấy động sáng nay. Và, Cha ôi, chính mình con, con cũng cần một ít điều đó. Con cầu nguyện để Ngài sẽ ban cho điều đó, tất cả những điều này, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

¹⁹ Bây giờ tôi để ý rằng ở đây chúng ta có một bó khăn tay. Và tôi thì...Chúng ta sẽ đến với chúng chỉ trong một lát nữa.

²⁰ Tôi đến đây từ một chuyến đi nơi mà tôi đã được ở trên một chuyến đi săn, với một người ở trên gần Alaska. Anh em biết,

mùa này hầu như là mùa mà tôi đã đi qua một bên, mùa thu trong năm, để gây dựng lại chính mình, sẵn sàng cho những mùa năm phía trước cho sự hầu việc.

21 Tôi có thể nói, ồ, tôi cũng không mạnh lắm, về thần kinh của tôi. Tôi có một—một hệ thần kinh rất tệ. Và tôi nhận ra rằng phải có loại hệ thống đó để tạo nên chức vụ mà Chúa đã ban cho tôi. Anh em không thể có mọi sự vinh hiển, trên đất. Về mặt thể chất, tôi rất biết ơn vì một thân thể mạnh khoẻ. Nhưng hệ thần kinh của tôi, bởi vì rằng anh em chơi ngay trên hàng lối giữa tự nhiên và siêu nhiên, và nó xé anh em ra từng mảnh. Và tôi chưa bao giờ thử ngồi xuống và giải thích điều đó cho các hội chúng của tôi, bởi vì họ sẽ không hiểu được, bởi vì tôi không hiểu, chính tôi. Nhưng ngay cả đối với các bác sĩ, đã khám cho tôi và đặt sự kiểm tra áp lực thần kinh đó; đã nói họ chưa bao giờ thấy điều gì giống như thế, đấy, cách mà nó sẽ di chuyển từ một chỗ, vật tốt nhất suốt con đường đến chỗ khác. Tôi không hiểu sự nghiên cứu khoa học của họ và, hay những gì họ đã làm, những cách về việc thực hiện các sự việc của họ. Nhưng tôi biết rằng có điều gì đó đã xảy ra với tôi một ngày nọ, khi Đấng Christ đã nắm giữ tôi, tôi đã được thay đổi.

22 Và tôi thật sự muốn nói điều này, nó có thể làm mạnh sức cho tôi. Dường như nó sẽ là một điều rất kỳ quặc, để nói về, sáng nay. Nhưng thật sự, trước khi đi vào Sứ điệp của mình, hầu như để tự trấn tĩnh, tôi muốn nói điều đó. Khi tôi được ban cho về việc có mặt ở đây, tôi đã không biết rằng mẹ sẽ bị đau.

23 Và tôi cũng đã đưa ra buổi nhóm cho tối nay. Ý Chúa, chúng ta sẽ. Tôi sẽ có mặt ở đây tối nay, giảng, nếu mục sư thấy điều đó tốt. [Anh Neville nói, “Vâng, thưa anh!”—Bt.] Và tôi muốn giảng về, *Đấng Yên Ủi Đã Đến*, tối nay. Và thế thì đó là buổi nhóm tối nay. Và chúng ta có buổi lễ tiệc thánh ở đây tối nay. Và thân ái mời tất cả dân sự đến và—và dự tiệc thánh này với chúng tôi tối nay, và vì Sứ điệp.

24 Mùa xuân vừa rồi khi tôi ở trên Alaska, hay ở trên gần Alaska, ở British Columbia, để...vì những buổi hầu việc, mà Chúa đã ban cho chúng ta một thời giờ đầy vinh hiển như vậy. Và tôi—tôi luôn luôn yêu thích ở ngoài trời.

25 Các anh em ở phía sau có thể nghe tôi rõ không? Có thể...Nếu có thể, anh em hãy đưa tay lên, ở đằng sau đó.

26 Tôi luôn ưa thích ở ngoài trời. Như người nào biết gia đình chúng tôi, đều biết điều đó đấy. Mẹ tôi, đang nằm hấp hối ở đó bây giờ, mẹ của bà là thổ dân da đỏ Anh-điêng. Và sự trở lại đạo của tôi không bao giờ thay đổi nó, và tôi...tình yêu của tôi dành cho việc ở ngoài trời; và tôi vui mừng, bởi vì đó là nơi nào đó tôi gặp Đức Chúa Trời. Tôi không đi thật nhiều ra ngoài để săn bắn thú, chính là—chính là để được ở một mình với Đức Chúa Trời. Và tôi đi săn một mình.

27 Và trong lúc tôi ở trên đó, tôi đã gặp một vài người dẫn đường tốt mạnh mẽ. Đó là những chàng trai, ở Canada và các nơi, trước khi anh em có thể đi vào trong đồng vắng, ủy ban săn bắn ký cho anh em một người dẫn đường. Và người dẫn đường đó phải ở với anh em.

28 Và tôi đã gặp một anh em Cơ-đốc tuyệt vời, trẻ, ngũ tuần, đó là một người dẫn đường nổi tiếng ở Canada. Vợ anh là một người nữ vinh hiển, đã được cứu. Và anh khoảng chừng bốn mươi tuổi, và anh đã có năm đứa con nhỏ, những cậu bé, từ mười tám xuống khoảng hai tuổi. Và anh đã được cấp cho một khu vực lớn năm trăm dặm của Đường Alcan, cho không gian dẫn đường của anh.

29 Có một vài thổ dân Anh-điêng ở lại trong đó, mà không muốn dọn đi, và họ rất bướng bỉnh, và đặt lên một biển hiệu, “Nếu các người vào đây, sẽ có đổ máu.” Nhưng, tuy nhiên, chúng tôi đã lái xe băng ngang chỗ đó, và đi trở về, bởi vì tôi muốn nói chuyện với những thổ dân Anh-điêng đó. Rốt cuộc, miền đất đã là của họ trước khi nó thuộc về chúng ta, anh em biết đấy. Và đã có một thì giờ vui vẻ với họ, mùa Xuân vừa rồi, nói cho họ biết về Chúa Jêsus.

30 Và một ông già, tù trưởng của bộ lạc, đã gần một trăm tuổi. Ông ấy đã có...Tôi có thể hiểu được tại sao ông không muốn đi. Họ chôn người chết của họ trong một khúc gỗ, và treo khúc gỗ lên trên cây. Họ có hai đứa con nhỏ được chôn ở đó. Dĩ nhiên, ông không muốn rời đi. Tôi có thể hiểu được tại sao ông không muốn rời đi. Và lãnh địa, nhà—nhà cầm quyền Canada, nước Tự trị Canada đã nói, “Nếu họ bướng bỉnh, người ta sẽ lôi họ ra khỏi

đó và buộc họ phải đi.” Ô, anh em khiến cho họ căm ghét vì làm thế; các đứa con của họ treo trên những cây ở đó.

³¹ Và vì vậy, tuy nhiên, những dòng sông chảy xuống và cắt chúng tôi ra khỏi và chúng tôi đã không thể trở lại trong vùng nơi chúng tôi sẽ đi săn gấu xám. Ông Southwick này, đó là Southwick, là người dẫn đường. Và ông ấy...Và tôi đã đi cùng với một mục sư trẻ, Eddie Byskal. Và vì vậy chàng trai của ông ấy...Ông Southwick có một—một người em trai thuộc về, khoảng, giữa hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, bị đau kinh phong nặng.

³² Ông Southwick vừa mới trở nên một Cơ-đốc nhân, khoảng một năm trước. Một chàng chăn bò trước đó, và họ hầu như thô lỗ, anh em biết đấy, trong cuộc sống của họ. Và, nhưng ông vừa mới trở nên một Cơ-đốc nhân, và ông đang tin. Và ông nói, “Anh Branham, tôi đã đọc sách của anh.” Và ông cứ ám chỉ, xa gần suốt, về người em trai bị bệnh động kinh của mình. Ông nói, “Ồ, giá như tôi có thể đem đứa em trai của tôi đến cho anh!” Ô, anh em biết điều đó làm cho anh em cảm thấy như thế nào, anh em bất lực, không thể làm điều gì, và anh em chỉ tự hỏi làm thế nào mà tất cả điều đó có thể xảy ra.

³³ Rồi ở Canada, thường thường những người đàn ông mà... Đàn ông các anh đi ra trên những chuyến đi, biết, trong việc cầm cương ngựa. Và tôi yêu thích những con ngựa và thú vật. Họ thường cột một dây cương thẳng vào đuôi, và để chúng bước đi trong sợi dây, dây thồ hàng. Nhưng anh em không thể làm điều đó ở đó, bởi vì diệp thạch; anh em có thể mất một con ngựa, anh em có thể mất luôn cả sợi dây. Vì vậy chúng ta cứ phải để cho chúng đi, và giật cho chúng đi vào con đường.

³⁴ Và tôi đã trên đường quay về trên lưng, trên một con ngựa non, cố gắng vắn những sợi dây và mang chúng vào. Và Đức Thánh Linh, trong ân điển của Ngài, đã giáng xuống. Tôi thúc ngựa, và cưỡi vượt qua sợi dây, lên đến chỗ Ông Southwick đang dẫn đường, bên ngoài ở phía trước, xuyên qua bụi rậm. Và tôi nói, “Bud?”

Anh ấy đáp, “Vâng, Anh Branham.”

Tôi nói, “Anh sẽ nhận lời của tôi chứ?”

Anh ấy nói, “Với bất cứ điều gì anh nói.”

³⁵ Và tôi nói, “Tôi có một lời CHÚA PHÁN NHƯ VẬY dành cho anh.” Tôi nói, “Hãy đi đem em trai của anh từ Fort Saint John đến,” cách đó bảy hay tám trăm dặm, “mang anh ta lên trên xa lộ ở đây.” Và anh ta sống trong một cái lán cũ với một cái bếp lò cũ ở đó, có các con của anh ấy trong đó. Và tôi nói, “Lần đầu tiên anh ấy lên cơn động kinh, giật chiếc áo sơ-mi ra khỏi lưng anh ta. Tôi sẽ cho anh điều gì đó để làm. Hãy ném nó vào trong lửa, và nói, ‘Điều này tôi làm trong Danh Chúa Jêsus Christ.’”

Anh ấy đáp, “Tôi sẽ làm điều đó.”

³⁶ Vậy anh ấy đã đi, sai đi và kiếm em trai của mình, mang anh ta lên đó. Và sáng hôm đó anh đã phải đi ra ngoài đường mòn, với người bảo vệ rừng nào đó. Và em trai anh thường có hai hay ba cơn động kinh đó, một ngày, và đã mắc bệnh đó từ khi anh ta còn bé. Và vợ anh ấy đã sợ anh ấy, đến chết, những khi anh lên cơn đó, vì anh trở nên hung bạo; một gã trai trẻ, rất mạnh.

³⁷ Và anh ta đã lên cơn, sau khi Bud rời khỏi. Thay vì chị ấy nhảy qua cửa sổ, giống như chị ấy thường làm, đem các con của mình tránh đi chỗ khác, chị ấy chỉ nhảy ngay vào anh ta, và đã giật phăng áo sơ-mi của anh ra; một người đàn bà nhỏ bé, đầy đầy Đức Thánh Linh, giật phăng áo sơ mi của anh ra và ném nó vào trong lửa, và nói, “Điều này tôi làm trong Danh Chúa Jêsus Christ.” Kể từ đó anh không bao giờ lên một cơn nào nữa. Đó là mùa xuân vừa rồi.

³⁸ Nhiều lần, tôi biết điều đó thì hơi khó. Những người không hiểu, nói, “Anh Branham, tại sao anh đi sản một chuyến?” Xem đó, họ chỉ không hiểu. Không cần cố gắng giải thích nó, đấy. Anh em bắt gặp những người ở đó mà sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

³⁹ Cách đây khoảng hai tháng, hay lâu gần như thế, một buổi sáng tôi bị đánh thức. Tôi tin, tôi không chắc chắn, tôi đã kể nó cho hầu hết hội thánh. Có nhiều người ở đây đã nghe tôi kể điều này trước khi nó ứng nghiệm. Và trong khải tượng tôi đã thấy, mà tôi đã thấy một con thú lớn, trông giống như con hươu. Và nó có những chiếc sừng cao, lớn. Và nó là...Tôi đã phải đi vòng qua một bên, phiến đá, giống thế này, để đến với nó. Và nó là một

con vật rất nổi tiếng. Nó là con vật chiến lợi phẩm lớn. Và tôi đã thấy có một người mặc áo sơ-mi ca-rô, xanh lá cây. Và rồi, trên con đường, sau khi tôi đã bắt được con vật đó, tôi nghe có một—một tiếng nói rằng, “Những chiếc sừng đó cao khoảng bốn mươi hai in-sơ.” Đó là cao khoảng chừng này. Và nó là động vật có vú. Và trên con đường trở lại, tôi đã gặp một con gấu xám đầu bạc khổng lồ lớn.

⁴⁰ Vậy thì, đó là loại gấu nổi tiếng. Có bốn loại trong gia đình gấu xám. Một là loại đầu bạc, mà nổi tiếng. Kế tiếp được gọi, tên bản địa, là *kadish* (?), màu đen, với tai tròn; là loại thứ hai. Thứ ba, là loại xám bình thường, nằm giữa màu đen và màu nâu, một con gấu to lớn. Và kế tiếp là Kodiak, mà chỉ được tìm thấy trên Đảo Kodiak và—và miền tây Alaska; nó thì lớn, to, lớn nhất trong tất cả các loại gấu, nhưng nó là một gấu xám. Song loại đầu bạc thì màu đen, và màu trắng thì ở trên...bạc thì ở trên tận cùng của chóp lông. Nó là một loại gấu xám đầu bạc nổi tiếng, rất khỏe, dễ bị kích động.

⁴¹ Tôi đã bắn trúng tim con gấu, giết nó chết. Nhưng tôi đang thắc mắc cây súng trường nhỏ mà tôi đã có, về việc có được nó. Và tôi đã kể với anh em. Bao nhiêu anh em ở đây đã nghe tôi kể về điều đó trước khi nó xảy ra? Hãy đưa tay mình lên. Ồ, dĩ nhiên, hầu hết họ, đấy.

⁴² Và vì vậy lúc ấy Ông Arganbright đã gọi điện cho tôi và muốn tôi đi đến Alaska. Ồ, thay vì đi đến Alaska, tôi cảm thấy được thúc giục quay trở về đây với chuyến đi này, ở trên đây với Bud, bởi vì tôi đã hứa với anh ấy.

⁴³ Khi tôi đi lên đó, tôi bảo vợ anh ấy và tất cả những người ở quanh đó, những điều này Ngài đã phán. Tôi nói, “Nhưng, bây giờ, người nào trong tất cả các bạn có một áo sơ-mi ca-rô, xanh lá cây?” Không ai có cả. “Ồ,” tôi nói, “thế thì tôi sẽ phải có một chuyến đi khác. Nhưng, Chúa sẽ ban nó cho tôi, nơi nào đó, thật chính xác.” Vì thế tôi đã nói, “Tôi đã nghĩ nó có thể là chuyến đi này.”

⁴⁴ Ồ, chúng tôi tiếp tục, trên chuyến đi. Và ngày đầu tiên, khi chúng tôi đi lên cao, trên những hàng cây, chỗ không có cây nào, trên mặt tuyết, với những con ngựa của chúng tôi. Và ngày thứ

hai, chúng tôi đã săn được một số, và chúng tôi tìm thấy nhiều cừu với những cuộn lông xoắn ba phần tư, và đại loại như vậy, nhưng nó thật sự không đúng.

⁴⁵ Và anh em nói về một sự thông công, mỗi một người trong ngũ tuần chúng ta và đã có Đức Thánh Linh! Chúng tôi đã có khoảng thời gian trên đó, và thấy những màu sắc đó đang thay đổi, và những ngọn núi đó, và con đường lên trên đó nơi mà chỉ Đức Chúa Trời sống! Và thật là một thì giờ tuyệt vời! Chúng tôi không muốn đi ngủ cho đến một giờ sáng, chỉ ngợi khen Đức Chúa Trời và có một thời giờ vinh hiển!

⁴⁶ Và vào ngày thứ hai, chúng tôi đi ra. Và khoảng sáu dặm trở lại, phía sau những tảng băng nổi, chúng tôi xác định được vài con dê đực lớn. Và nói, “Ồ, chúng ta sẽ quay trở lại, và sáng hôm sau vào lúc rạng đông chúng ta sẽ lên đường.”

⁴⁷ Vì vậy chúng tôi đã khởi hành buổi sáng hôm sau, trước lúc rạng đông; và đã đến, lúc chín giờ, chúng tôi đi lên chỗ mà chúng tôi đã nhìn thấy trong những sông băng.

⁴⁸ Nhưng trên đường đi lên, tôi đã nhìn thấy con tuần lộc hoang dã đầu tiên của mình. Tôi chưa bao giờ thấy một con trước đó. Tôi đã nhìn thấy thú rừng, trong những vùng rộng lớn ở Bắc cực, và đại loại như vậy, nhưng không phải trong tuần lộc; mà không phải là... Một *con tuần lộc* là tên bản địa, nó là một con “nai tuyết.” Và vì vậy chúng thường có những chiếc sừng dựng lên, giống như thế này, một cái chạy ngay trước mũi chúng, và rồi một bảng dẹp chạy ra phía trước; và rồi những cái sừng uốn móc qua, với một bảng dẹp khác gần như rất rộng.

Bud đã nói với tôi, “Có lẽ...”

⁴⁹ Tôi nói, “Không, không. Nó...” Tôi nói, “Nó không phải là tuần lộc, vì nó không có loại sừng đó.” Nhưng sáng hôm đó, đang đi lên, ồ, tôi đã nhìn thấy con bò cái và bò con. Và chúng tôi đã đi qua một bên, và tôi đã phát hiện ra nó, là một con bò tơ, đang chạy.

⁵⁰ Và Anh Eddie, muốn nuôi ăn những thổ dân Anh-điêng nơi anh làm nhà truyền giáo. Đó là một người tốt, ra khỏi một ngôi nhà đáng yêu, và người vợ thật sự xuất thân từ một gia đình nhà

phong lưu. Và những cánh tay của họ bị ăn hết trong *đây*, và ghê lở, với những chấy rận, nơi họ đã sống với những thổ dân Anh-điêng và các thú, ở ngoài đó đang cố gắng mang Đấng Christ đến cho những thổ dân Anh-điêng. Nhận ân điển để làm điều đó! Sống ngoài đó ăn bơ đậu và những mật mía, và ngủ trong những túp lều đó chỗ những con rệp, rận và mọi thứ, cứ ăn hết họ giống như thế, tuy nhiên, để mang đến Phúc âm của Chúa Jêsus Christ!

Và vì vậy Anh Eddie đã lên đi quanh ngọn đồi.

51 Và tôi ngồi ở đó thật sự trong sự kính sợ, trong hai giờ, khi tôi nhìn thấy tuyết phủ đỉnh ngọn núi lớn. Tôi nghĩ, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin cho con sống ở đây trong suốt Thiên hi niên.” Thấy những cây dương lá tròn màu vàng xuống trên đồi, và bụi cây đỏ, và tất cả hòa quyện với những ngọn núi tuyết phủ lớn đó, phản ánh xuống trong những cái hồ. Thật sự có điều gì đó về nó, anh em chỉ có thể ngồi đó và khóc, và khóc và khóc, vì chỉ một mình Đức Chúa Trời mới có thể vẽ được cảnh đó. Không có điều gì khác có thể làm thế được, đấy.

52 Và đang ngồi đó, tôi chợt nghĩ, “Ồ, không biết Anh Eddie ra sao rồi nhỉ?”

53 Tôi đi qua với Bud, và anh đang ngồi trên đó, cũng đang vui hưởng quang cảnh ấy, khoảng hai giờ. Và chúng tôi đứng lên, và tôi nhìn thấy máy quay phim của Eddie đang nằm ngay trên đó. Trên đỉnh của những ngọn núi đó, chẳng có gì khác ngoài tuần lộc, rêu, chỉ đám rêu, nó ở trên nơi mà cây cối sẽ không mọc lên.

54 Và tôi để ý anh ấy ở dưới ngọn đồi. Anh đưa những ngón tay mình lên giống như thế *này*, anh đang lên theo con tuần lộc bò tơ này.Ồ, anh—anh ấy bắn con tuần lộc. Và chúng tôi chỉ xẻ nó ra, và quay trở lại trên ngọn đồi. Và tôi đã đi xuống đủ thấp để chúng tôi lấy một ít nước.

55 Và tôi chỉ dùng kính nhìn chung quanh. Không biết làm sao, cách tôi khoảng hai dặm, con vật của tôi nằm đó. Tôi đã thấy nó. Tôi nói, “Nó đấy. Chính là nó.” Tôi nói, “Nhìn vào đây, thấy phiến đá này, chúng ta phải đi quanh mé bên.” Và tôi nói, “Điều duy

nhất là cái áo ca-rô, xanh lá cây...” Và tôi nhìn, và Eddie đã mặc một áo sơ-mi ca-rô, xanh lá cây.

Tôi nói, “Eddie, tôi đã nghĩ anh...”

56 Anh ấy nói, “Anh Branham, tôi không biết. Chắc là vợ tôi đã đặt nó vào đó.” Anh ấy nói, “Tôi đã đem một chiếc áo sơ-mi sạch sáng nay, nhưng tôi không biết điều đó. Chắc vợ tôi đã đặt nó vào đó.” Đức Chúa Trời không bao giờ sai trật một điều gì. Ngài thật hoàn hảo. Tại đó anh ấy đã mặc chiếc áo sơ-mi ca-rô, màu xanh lá cây.

57 Người dẫn đường nói, “Anh Branham, tôi không biết làm thế nào anh đi vòng đến đó được.”

58 Tôi nói, “Tôi không quan tâm nếu nó cách xa năm mươi dặm, nó là của tôi!” Tôi nói, “Nó thuộc về tôi.” Và chúng tôi đã bắt đầu rời khỏi phiến đá đó, chỉ, ờ, cái dốc đó, chỉ vòng qua những mé bên.

59 Và chúng tôi đã đi qua đó, và tôi có được con tuần lộc lớn đó. Và—và thay vì nó có những băng đẹp, thì nó có những mũi nhọn; chưa bao giờ nhìn thấy một con nào giống như nó. Thấy cách Đức Chúa Trời thực hiện những sự việc, thật kỳ cục thế nào không?

60 Vậy chúng tôi bảo những chàng trai đi xuống khe trũng, và dắt những con ngựa và lấy lên thức ăn, và gặp chúng tôi ở dưới khi chúng tôi đi xuống. Bởi vì, Anh Bud nhìn chung quanh, nói, “Khái tượng của Anh Branham, nếu nó đúng về người em trai của tôi được chữa lành, với bệnh động kinh, thì anh ấy sẽ bắt được con vật ấy bất kể là nó ở đâu.” Vậy anh bảo, “Anh cứ gặp chúng tôi, chúng ta sẽ có được nó, hướng về dưới đó.”

61 Và vì vậy khi chúng tôi lột da nó ra; và da và các sừng, và tất cả, hẳn là khoảng chừng một trăm hai mươi lăm cân; nhưng chỉ, không phải là da cả thân thể, chỉ là da lưng và cổ. Vì vậy nên anh ấy nói, “Này, Anh Branham,” nói, “tôi muốn hỏi anh đôi điều.” Nói, “Tôi hầu như không thể lột da nó ở đây,” anh ấy và cả tôi, mỗi người một bên. Anh ấy nói, “Anh nói những chiếc sừng này là ‘bốn mươi hai in-sơ’?”

Tôi đáp, “Phải, thưa anh.”

Anh nói, “Chúng trông giống như chín mươi, đối với tôi.”

Tôi nói, “Chúng là bốn mươi hai.”

Và anh ấy nói, “Tôi có cái thước dây trong túi yên của tôi.”

Tôi nói, “Được rồi, anh sẽ thấy nó một cách chính xác.”

62 Anh ấy nói, “Thế thì, theo những gì mà anh đã bảo tôi, nơi nào đó giữa đây và chỗ chúng ta gặp họ những chàng trai, với áo sơ-mi màu xanh lá cây đó, anh sẽ bắt được một con gấu xám đầu bạc à?” Nói, “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một con, và tôi đã sống trong những rặng núi này suốt đời mình.”

Tôi nói, “Nhưng đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.”

Nói, “Anh biết nó ở đâu không?”

63 Tôi đáp, “Không. Nhưng nó ở nơi nào đó giữa đây và họ các chàng trai.” Chúng tôi có thể nhìn thấy ngay xuống chỗ họ ở, khoảng ba dặm, dưới hàng cây. Tôi nói, “Chúng ta sẽ bắt nó.” Vậy thì, đó là điều gì đấy!

64 Anh ấy nói, “Thế thì, chúng ta sẽ đi xuống đó trong một giờ rưỡi. Và anh có ý bảo tôi rằng anh sắp bắt được một gấu xám to khổng lồ, đầu bạc, chỗ nào đó giữa đây và các chàng trai à?”

Tôi nói, “Đó là theo Lời Ngài.”

Anh nói, “Nó ở đó.”

65 Vậy là chúng tôi chất những cái sừng lên, lên trên đầu của chúng tôi, và kéo lê và chúng tôi đi xuống đồi, cho đến lúc chúng tôi đi đến những tảng băng. Và khi chúng tôi đi đến những tảng băng; trời thật là nóng, chúng tôi đã phải vào trong những tảng băng một chút, để làm cho mát. Chúng tôi băng qua tảng băng, đi xuống cho đến lúc chúng tôi đụng chỗ nước đang chảy ra bên dưới tảng băng, và chảy vào dưới...bắt đầu đi vào khúc cây. Chúng tôi chỉ ngồi xuống, để nghỉ.

66 Tôi quay lại, và nhìn. Tôi nói, “Nhìn kìa, Bud! Trông giống như một con bò, cách khoảng hai dặm.”

67 Anh ấy giương cặp kính lên, nhìn, bảo, “Anh Branham, tôi xin thề, nó là con đầu bạc!” Nói, “Hãy nhìn nó đang ánh lên trong mặt trời đó!”

68 Tôi nói, “Chính là nó.” Tôi nói “Ồ chúng ta hãy đi bắt nó.” Vì vậy, đó là những gì chúng tôi đã làm, đi và bắt nó. Theo như, trong khải tượng, đã quá trễ để lột da nó lúc đó, chúng tôi đã phải đợi cho đến ngày hôm sau.

69 Rồi sau khi chúng tôi đã bắt được con gấu xám, quay xuống trở lại, thì anh ấy bảo, “Và anh nói những cái sừng chúng...” Nói, “Nếu những chiếc sừng chúng là bốn mươi hai in-sơ, Anh Branham, tôi sẽ ngắt xiu.”

70 Tôi đáp, “Anh không phải ngắt xiu. Nhưng, chúng là bốn mươi hai in-sơ, đó là những gì chúng có.” Vậy chúng tôi đi xuống tới...

71 Và tôi nghĩ, trong khải tượng... Các anh em đã đưa tay mình lên, và các chị em, cách đây một lát, mà đã nghe tôi nói điều này trước khi nó xảy ra. Tôi đã nói nó hẳn phải là Billy Paul. Nó là một cậu bé. Tất cả anh em còn nhớ tôi nói điều đó, ‘bàn tay bé nhỏ nào đó?’ Nhưng con trai của anh ấy mười tám tuổi, và chỉ cỡ của Billy Paul. Hiểu không?

72 Và khi tôi đi xuống đó, Eddie đứng đó với áo sơ-mi kẻ ô vuông, màu xanh lá cây mặc trên người anh. Tôi đã nhìn thấy bàn tay nhỏ đó đi vòng quanh những chiếc sừng đó, và khi anh ấy đi qua và lấy thước dây, đặt nó xuống trên đây, và giữ lại, cậu bé đó đặt tay của mình vào. Tôi nói, “Nhìn kìa, Eddie, những bàn tay nhỏ trên cái sừng.” Và khi anh kéo thước dây lên giống như thế này, anh nhìn vào tôi và miệng há hốc, anh nói, “Anh Branham, nhìn đây! Thật đủ, bốn mươi hai in-sơ, một cách chính xác!”

73 Anh em có thể nói, “Anh Branham, tại sao anh nói điều đó trên trường Chúa nhật?”

74 Tôi đang nói điều này vì lý do này. Trở lại trong Cựu Ước, những bậc hiền triết và những vị tiên tri của những người mà đã nối tiếp nhau, họ đã thờ phượng Đức Chúa Trời trên Trời, Đấng đã tỏ cho họ thấy những khải tượng. Họ yêu mến Đức Chúa Trời, qua ân điển của Ngài, mà đã yêu họ. Họ mong muốn một Thành phố ở nơi nào đó. Điều gì đó ở trong họ! Họ đã lìa bỏ nhà cửa của mình và họ trở thành những người hành hương, bởi vì họ đang

tìm kiếm một Thành phố ở nơi nào đó. Họ đã nói những điều mà chúng ta thấy đang xảy ra ngày hôm nay.

75 Đức Chúa Trời không hề thay đổi đó là Đấng đã thương yêu họ, và bởi ân điển của Ngài, và đã làm những điều đó cho họ, cũng là Đức Chúa Trời mà chúng ta hầu việc tại đây trong đền tạm này sáng nay, đang làm những điều giống như vậy. Và đó là, trong lòng chúng ta, một niềm mong mỏi về Thành phố đó, nơi nào đó mà họ đã đi đến. Và bởi Lời Ngài và bởi những dấu hiệu của Quyền phép Ngài, với cùng một Thánh Linh và cùng những lời tiên tri đó, cùng sự việc mà Ngài đã làm trở lại đó đối với họ, Ngài đang làm cho chúng ta hôm nay. Và anh em nhìn thấy điều đó với bằng chứng không thể sai, rằng đó là Đức Chúa Trời và Lễ thật của Đức Chúa Trời.

76 Vì vậy, bất kể Thành phố vĩ đại đó ở nơi nào, và bất kể nơi nào họ nhóm họp lại, tôi đang mong đợi nhìn thấy người mẹ đang hấp hối đó của tôi, và tất cả anh chị em cùng với họ, ở trên trong Thành phố đó nơi ấy với những người ấy: Áp-ra-ham, Y-sác, Gia-cốp, Đa-ni-ên, Ê-sai, Giê-rê-mi. Bởi vì, cùng ân điển như vậy của Đức Chúa Trời mà đã yêu thương họ, và đã ban cho họ những khả năng, và đã tỏ cho họ thấy những điều sẽ xảy đến, cũng là Đức Chúa Trời không hề thay đổi hôm nay đang làm những điều giống như vậy cho chúng ta, Lễ thật không thể sai! Nó, là Lễ thật, thưa bạn.

77 Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con thật biết ơn. Lý do Cha đã muốn con có những điều đó, con đoán, lạy Chúa, Ngài chỉ đang khích lệ con, biết rằng có một cú sốc sắp đến. Con không biết; Ngài biết. Và con biết con không còn là một chàng trai nữa. Con không phải là cậu bé trước đây thường đeo trên yếm của mẹ. Và con là một người trung niên bây giờ. Ô, con yêu Ngài biết bao, Chúa ôi! Thật con tin Ngài biết bao! Xin ban cho chúng con ân điển bây giờ. Xin giúp chúng con giảng dạy Lời Ngài, để những người khác có thể nhìn thấy và học hỏi, và biết về Ngài. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

78 Dành cho đề tài, sáng nay. Tôi nghĩ đó là tất cả những gì tôi đã có, chỉ...Ồ, những buổi nhóm tối nay, lễ tiệc thánh, lễ rửa chân, vân vân, đó là tất cả. Tôi đã mời anh em ở lại và ở với chúng tôi.

Nhưng, dành cho đề tài của chúng ta sáng nay, chúng ta hãy giờ ra trong Kinh Thánh, đến Tin lành Ma-thi-ơ, chương thứ 3, để đọc một phần của lời Kinh Thánh. Tôi muốn bắt đầu ở câu thứ 10 chương 3 của Tin lành Ma-thi-ơ.

⁷⁹ Và tôi biết có nhiều người đang đứng, và chúng ta ghét điều đó; nhưng nếu như thỉnh thoảng, một vài người trong các anh em thay đổi chỗ với họ. Tôi...Tha lỗi cho tôi vì việc, mất thì giờ của mình, nhưng tôi...Anh em hiểu đấy. Bây giờ là việc đọc Kinh Thánh.

...bây giờ cái búa cũng được đặt kề rễ cây: vậy rễ cây nào sanh ra trái không tốt thì sẽ phải đốn, và quăng vào trong lửa.

Ta thật lấy nước mà làm phép báp-têm cho các người ăn năn: song Đấng đến sau ta có quyền phép hơn ta, ta không đáng xách giày Ngài: Đấng ấy sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Đức Thánh Linh, và bằng lửa:

Tay Ngài cầm nia...Ngài sẽ dẽ thật sạch sân lúa mình, và gom lúa Ngài vào kho; nhưng rơm rạ thì Ngài sẽ đốt trong lửa chẳng hề tắt.

Khi ấy Đức Chúa Jêsus của xứ Ga-li-lê đến sông Giô-đanh...đặng chịu người làm phép báp-têm.

Song Giăng đã cấm Ngài, mà rằng, Chính tôi cần phải chịu Ngài làm phép báp-têm, mà Ngài lại trở đến với tôi sao?

Và Chúa Jêsus trả lời phán với người rằng, Bây giờ cứ làm đi: vì chúng ta nên làm cho trọn mọi việc công bình như vậy. Và người bèn vâng lời Ngài.

⁸⁰ Tôi muốn lấy đề tài từ lời ấy ở đó trong câu thứ 15.

...Bây giờ cứ làm đi: vì phần chúng ta nên làm trọn mọi việc công bình như vậy.

⁸¹ Thường nhiều lần tôi đã tự hỏi tại sao mà, mà Chúa Jêsus của Na-xa-rét...Và nhiều lần người ta đã hỏi tôi. Tại sao một Người giống như Chúa Jêsus phải chịu báp-têm? Tại sao Người này chịu báp-têm như là một hành động của sự ăn năn và của sự xưng tội, khi Ngài là Con thánh khiết, không tì vết, thuần khiết của Đức

Chúa Trời hằng sống? Tại sao Người này phải chịu báp-têm cho giống như một người đến? Phép báp-têm là sau sự xưng tội. Ngài đã không có làm sự xưng tội, bởi vì Ngài là Đức Chúa Trời. Và, Ngài, tại sao Ngài phải chịu báp-têm giống như Ngài đã có, “với sự ăn năn,” bởi vì Ngài không cần sự ăn năn nào, vì Ngài là Đức Chúa Trời không thể sai lầm? “Ngài đã ở trong thế gian, và thế gian đã được làm nên bởi Ngài, và thế gian đã không biết Ngài.” Tại sao Ngài phải chịu báp-têm?

82 Và anh em có lưu ý cụm từ trước đó không? Nói:

...chúng ta nên làm cho trọn mọi việc công bình như vậy.

83 Nói cách khác, “Nó phải được làm trọn! Tất cả Lời mà Đức Chúa Trời đã phán, nó phải được làm trọn!” Đức Chúa Trời không thể nói điều gì mà không có làm nó ứng nghiệm. Khi Ngài đã phán Nó, nó là công việc đã làm trọn. Nó đã được làm trọn rồi khi Đức Chúa Trời phán Nó. Đức Chúa Trời không bao giờ phán cho đến lúc Ngài sẵn sàng cho nó xảy ra; và, khi Ngài phán, nó thật đúng như đã xảy ra rồi.

84 Bây giờ, giả sử điều đó sẽ không cho chúng ta một cơ sở để đặt đức tin của chúng ta trên sáng nay! Khi Đức Chúa Trời phán một Lời, nó đã làm xong rồi. Và còn những lời hứa của Ngài mà Ngài đã ban cho chúng ta thì sao? Mọi điều mà Ngài đã phán, nó là công việc đã hoàn tất rồi. Vì vậy, do đó, lúc chúng ta tiếp nhận Lời Ngài vào trong lòng chúng ta, nó đã—nó đã được thực hiện rồi, nó đã được hoàn tất!

85 Và tại sao lúc đó Ngài (nó không trả lời câu hỏi) chịu báp-têm? Nhiều người đã nói, “Ồ, Ngài đã chịu báp-têm vì Ngài là tấm gương của chúng ta.” Điều đó thì đúng, với một tình trạng nào đó, nơi nào đó. Điều đó thì đúng, nhưng nó không phải là tất cả Lễ thật.

86 Lễ thật của nó là, rằng Ngài là một tiền hình bóng, Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm. Và trước khi thầy tế lễ thượng phẩm có thể được xử dầu, người phải được tắm sạch.

87 Tôi muốn đọc một số câu Kinh Thánh cho anh em, chỉ một lát, lật qua trong Sách Xuất Ê-díp-tô ký. Và tôi nghĩ đó là câu thứ

29 tôi đã viết; chương thứ 29, thì đúng hơn. Và tôi muốn bắt đầu tại đây ở câu 4 của chương thứ 29.

Và người sẽ biểu A-rôn cùng các con trai người mang đến gần nơi cửa hội mạc, rồi sẽ lấy nước tắm cho họ.

...người sẽ lấy—người sẽ lấy những bộ áo, và mặc cho A-rôn, và áo lá mặc trong, và áo dài...và ê-phốt, và ê-phốt, và băng đeo ngực, rồi lấy đai của ê-phốt để thắt lưng cho người:

Và người sẽ đội cái mũ lên đầu người, và trên thề thánh...trên thề...để thề thánh trên mũ.

Và người sẽ lấy dầu xúc, và đổ nó trên đầu, và xúc cho người.

88 Đấy, A-rôn, thầy tế lễ thượng phẩm, trước khi ông có thể từng được xúc dầu, ông đã phải được rửa sạch bằng nước. Do đó, khi Chúa Jêsus, trước khi Ngài có thể được xúc dầu, làm Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm của chúng ta, Ngài đã được rửa sạch bằng nước.

89 Và rồi Dầu xúc đó đã đổ trên Ngài, để xúc cho Ngài. Giống như A-rôn đã được xúc dầu; Ngài đã được xúc dầu bằng Đức Thánh Linh. “Vì Giăng đã làm chứng, nhìn thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời giáng xuống giống như chim bồ câu, và đậu trên Ngài; và một Tiếng nói, ‘Đây là Con yêu dấu của Ta trong Người mà Ta vui lòng ngự vào.’” Vì vậy Kinh Thánh đã nói rằng, “Chúa Jêsus đã được xúc dầu bằng Đức Thánh Linh, đi khắp nơi làm những việc lành.” Đấy, Ngài đã được xúc dầu.

90 Và trước khi Ngài được xúc dầu, Ngài đã phải làm cho trọn mọi sự công bình. Đấy, Ngài phải được rửa sạch bằng nước trước khi sự Xúc dầu đến trên Ngài.

91 Và nó là một hình bóng rất đẹp cho chúng ta hôm nay, như là những thầy tế lễ cho Đức Chúa Trời. Trước tiên chúng ta phải chịu báp-têm, xưng những tội lỗi mình và chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, rửa sạch đi những tội lỗi của chúng ta; và rồi anh chị em sẽ nhận lãnh sự Xúc dầu, ân tứ của Đức Thánh Linh. Đấy, trước tiên được rửa sạch, và rồi được xúc dầu cho sự hầu việc. Không mục sư nào nên đi vào bực giảng mà trước tiên không có chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ. Bởi vì,

chỉ có...Sự tha tội lỗi thì chỉ trong Danh của Chúa Jêsus Christ, không, không phải danh nào khác dưới Trời được ban cho giữa loài người. “Sự ăn năn và sự tha tội phải được dạy trong Danh Ngài, bắt đầu tại Giê-ru-sa-lem.” Đó là nơi Đức Thánh Linh đã giáng xuống và xúc dầu, trước tiên. Vì vậy, một mục sư hay tín đồ nào đều trước hết phải được rửa sạch khỏi những tội lỗi của mình, trong Danh Chúa Jêsus Christ; và rồi được xúc dầu bằng Đức Thánh Linh, để sanh ra lời chứng cho Đức Chúa Trời.

⁹² Và Đấng Christ là lời chứng của Đức Chúa Trời, bởi vì Đức Chúa Trời đã ở trong Đấng Christ, đang cầu thay cho thế gian với chính Ngài. Vậy thì Ngài đã phán:

...Hãy làm cho trọn điều này như vậy, hỡi Giăng. Điều đó thì đúng.

⁹³ Nói cách khác, “Hỡi Giăng, ngươi là con người phi thường, ngươi là một tiên tri lớn, phi thường. Và sự bày tỏ của ngươi về Ta chính xác là Lễ thật. Ngươi biết Ta là Ai. Ngươi biết, vì chức vụ của ngươi đã không đến từ con người. Chức vụ của ngươi đến từ Đức Chúa Trời. Ngươi không hề học điều đó của con người. Ngươi đã không được dạy điều này trong thần học viện. Nhưng vào, tuổi lên chín, ngươi đã đi vào trong đồng vắng, bởi vì ngươi đã được sinh ra là một đứa trẻ đặc biệt, kỳ lạ. Và từ chính lúc ngươi sinh ra, Đức Chúa Trời bắt đầu giải quyết với ngươi. Và thậm chí trước sự sinh ra của ngươi, đấng tiên tri đã nhìn thấy ngươi. Và ngươi là ánh sáng của thời đại này. Và trong đồng vắng...Ngươi biết Ta là Ai, bởi vì Đức Chúa Trời, trong đồng vắng, đã bảo ngươi sẽ có một dấu hiệu đi theo Ta. Và ngươi đã làm chứng về Nó rồi, và ngươi biết điều đó. Và chúng ta biết nhau là ai. Chúng ta biết nhau. Và thế thì thật đúng rằng ngươi cần chịu báp-têm của Ta. Nhưng chúng ta hãy làm cho điều đó như vậy, vì, hỡi Giăng, nếu chúng ta là những ánh sáng của ngày nay, chúng ta phải làm trọn tất cả sự công bình. Tất cả Lời Đức Chúa Trời phải được làm trọn bởi chúng ta, cho ngày nay, vì đó là về phần chúng ta; thích hợp, nó đang phù hợp, nó thì giống như chúng ta. Vì nếu chúng ta là những người làm chứng thật của Đức Chúa Trời hôm nay, hỡi Giăng, thì chúng ta là những ánh sáng của thời đại này. Và nếu chúng ta là những ánh sáng của thời đại này, có thật nhiều

lời Kinh Thánh phải được làm ứng nghiệm trong suốt thời đại này. Và nó tùy thuộc vào chúng ta!” Halêlugia! “Nó tùy thuộc vào chúng ta, để thấy rằng tất cả sự công bình của Đức Chúa Trời được ứng nghiệm.”

Và sự công bình của Ngài là gì? Lời Ngài!

⁹⁴ Nói cách khác, “Hỡi Giăng, người biết Ta là Ai. Ta là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm. Hỡi Giăng, đúng vậy, và Ta cần chịu phép báp-têm của người. Nhưng chúng ta phải làm trọn mọi sự công bình. Và Ta cần chịu báp-têm của người bây giờ, để làm trọn Lời Đức Chúa Trời, bởi vì tất cả Lời phải được làm trọn. Và chúng ta là những ánh sáng của thời đại, và nó tùy thuộc chúng ta để làm ứng nghiệm tất cả điều này. Và Ta biết rằng sự công bình của người và sự ao ước của người là làm trọn Lời. Đó là phần của chúng ta. Chúng ta là những ánh sáng.”

⁹⁵ Ánh sáng của mỗi thời đại nên làm giống như vậy. Chúng ta biết những gì là được ứng nghiệm. Anh em là những người thuộc linh và biết Lời Đức Chúa Trời, anh em thấy những gì Đức Chúa Trời đã hứa. Bây giờ Lời sẽ không đến thật dễ dàng, nhưng Nó đến bởi sự quan sát, anh em phải thúc ép đường lối mình để thực hiện Nó. Nhưng, tuy nhiên, nó thích hợp cho chúng ta, đó là về phần chúng ta để làm ứng nghiệm tất cả sự công bình của Đức Chúa Trời. Chúng ta phải làm điều đó.

⁹⁶ Và bây giờ Chúa Jêsus đã nhận ra, trong Giăng, rằng Giăng là một tiên tri thật. Lời đã nói về Giăng, và Ngài biết rằng ông hoàn toàn là nhà tiên tri của thời đại. Và Giăng đã biết rằng Chúa Jêsus là Đấng Mê-si, của thời đại. Và thế thì cả hai đều đã có một sự thông hiểu rõ ràng.

⁹⁷ Ồ, nếu Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống chỉ có thể nhận được điều đó vào trong đầu của họ, và tấm lòng của họ sáng nay; để Hội thánh sẽ không bị phân rẽ bởi những rào chắn giáo phái, những khác biệt trong những tín điều và những sắc thái, và đại loại như vậy; để chúng ta có thể đến với nhau trong Danh Chúa Jêsus, không có bất kỳ điều gì ngăn chúng ta khỏi Lời thật của Đức Chúa Trời hằng sống; và bước đi thẳng xuống hàng lối đó của Kinh Thánh, để làm ứng nghiệm mọi sự công bình của Đức Chúa Trời của hôm nay!

⁹⁸ Vì, ai cũng biết rằng chúng ta đang sống trong những Ánh Sáng chiều tối. Đấng tiên tri nói, “Sẽ có Ánh Sáng vào chiều tối.” Và vì vậy chúng ta biết rằng chúng ta đang sống trong thời đại đó, thời đại của những Ánh Sáng chiều tối. Vậy, Chúa là Đức Chúa Trời ôi, xin giúp chúng con nhận ra điều đó.

⁹⁹ Chúng ta hãy quay trở lại chỉ trong một lát, và đơn cử một vài nhân vật mà đã biết được vị trí của họ trong thời đại của họ, và sẵn lòng chịu đựng sự chỉ trích hay bất kỳ điều gì khác, để Lời Đức Chúa Trời có thể được ứng nghiệm.

¹⁰⁰ Chúng ta hãy lấy ví dụ, chẳng hạn, Nô-ê và thời đại ông. Đó là về phần Nô-ê, sau khi ông đã gặp Đức Chúa Trời và đã biết kế hoạch của Đức Chúa Trời cho thời đó.

¹⁰¹ Vậy thì, anh em không thể làm được điều gì trừ phi anh em biết điều mình đang làm. Anh em phải biết đó là ý chỉ của Đức Chúa Trời. Anh em phải biết rằng đó là kế hoạch của Ngài và sự mong muốn của Ngài, và nó được khải thị cho anh em, thế thì không có điều gì sẽ ngăn cản nó được.

¹⁰² Vậy thì, Nô-ê đã biết, vì ông đã không có chức vụ của mình từ trường giáo dục nào đó, nhưng ông đã trò chuyện mặt đối mặt với Đức Chúa Trời. Và ông biết rằng sẽ có một cơn lụt xảy đến. Ông biết rằng những trận mưa sẽ tuôn đổ ra từ các tầng trời, giống như những dòng sông mở toang, dù nó chắc chắn nghịch với những vấn đề khoa học trong thời đó. Không nghi ngờ gì, các nhà khoa học, đã chỉ trích Nô-ê, và nói, “Chúng tôi có thể chứng minh một cách khoa học với ông rằng không có nước trên đó.”

¹⁰³ Vì, họ đã ở một thời đại vĩ đại lúc đó, vĩ đại hơn chúng ta ngày hôm nay, khoa học hơn chúng ta có ngày nay. Anh em biết, Chúa Jêsus đã đề cập đến điều đó, “Như việc đã xảy ra trong thời của Nô-ê.” Cách mà họ đã xây những tượng nhân sư và những kim tự tháp, và những điều mà chúng ta không thể chạm đến được, việc xây dựng ngày nay. Và họ là những nhà khoa học vĩ đại. Họ đã có những màu sắc và các thứ, và những dung dịch ướp thơm, trong thời đó, để họ có thể tạo được một cái xác ướp. Chúng ta không thể làm chuyện đó hôm nay nếu chúng ta phải làm. Họ đã tiến bộ hơn là chúng ta hiện nay. Và họ đã có thể chứng minh rằng không có nước ở trên đó.

¹⁰⁴ Nhưng, giống hệt vậy, về phần Nô-ê, sau khi ông đã biết được kế hoạch của Đức Chúa Trời, để ông lấy búa đóng tàu, giống hệt như vậy, vì ông biết rằng duy chỉ con tàu đó sẽ là thứ duy nhất mà sẽ nổi được. Cho dù, nếu khoa học đã chứng minh không có nước ở đó đi nữa; nếu Lời Đức Chúa Trời đã phán trời sẽ mưa, thì trời sẽ mưa.

¹⁰⁵ Và xin cho tôi dừng ở đây để nói điều này, bởi vì những người đau. Nếu trường hợp của anh em quá tồi tệ đến nỗi có lẽ bác sĩ nói rằng không có hy vọng; điều đó không có gì quan trọng, hễ chừng nào Đức Chúa Trời phán với anh em, “Ta sẽ để cho người sống?”

¹⁰⁶ Tại sao...Bác sĩ hay nhà khoa học nào đó sẽ nói, “Tôn giáo của anh mà anh nói về, Đức Thánh Linh, và việc nói tiếng lạ của anh, và của anh—và những sự bày tỏ của anh, chỉ là ảo ảnh tâm thần.” Rằng, “Anh không được đẩy dấy Đức Thánh Linh.” Rằng, “Chẳng có điều gì như vậy.” Và nhiều ngàn chức sắc tuyên bố điều đó ngày nay, rằng, “Hết thầy các anh chỉ bị xúi giục.” Rằng, “Chẳng có việc như vậy.”

¹⁰⁷ Và nó là, một vài người trong họ đã nói với tôi, “Tại sao anh không gia nhập giáo phái tốt nào đó, và sử dụng ảnh hưởng của anh để phát triển nhiều hơn giáo phái đó?”

¹⁰⁸ Và rồi bảo, “Này, đây là nhóm ngũ tuần mà anh đang lừa phỉnh với, họ chỉ là một đám sùng đạo quá máu. Và họ—họ... Chẳng có điều gì giống như thế. Họ chỉ bị xúi giục về tâm thần. Họ—họ—họ không có những gì mà họ đang nói về. Chúng ta có thể chứng minh rằng họ không có nó.”

¹⁰⁹ Ồ, thưa anh em, anh em thật sự trẻ quá. Chúng ta biết điều mình có! Chúng ta được sanh lại, bởi Đức Thánh Linh, và chúng ta thấy những công việc của Ngài ngay giữa vòng chúng ta, thật giống như nó đã có trong thời Kinh Thánh. Nếu anh em tin vào cùng một Đức Thánh Linh đó, thế thì tại sao Ngài lại không đang làm điều giống như vậy trong hội thánh của anh em? Vì, Ngài không thể thay đổi; Ngài là Đức Chúa Trời.

¹¹⁰ Vì vậy, cho dù những bằng chứng khoa học là gì đi nữa, rằng chúng ta thì “chỉ cảm xúc,” rằng chúng ta thì “chỉ rối loạn tâm

thần,” rằng đó là “thật sự chẳng có gì với tôn giáo lớn này” của chúng ta, rằng “nó—nó thật sự không phải là những gì nó nên có,” và đại loại như thế, rằng chúng ta là “chỉ một nhóm bị đuổi ra ngoài,” đừng tin nó! Đừng tin nó!

111 Nếu con gái của chị em chột từ trường trở về nhà, và nói, “Mẹ ơi, hôm nay, chúng con đã chứng minh, rằng sợ—sợ của loài người thì thật giống như sợ của đười ươi, đấy.” Hay là, “Chúng ta—chúng ta đã nghiên cứu và—và chúng ta biết rằng tất cả chúng ta đều đến từ một đơn bào, rằng chúng ta chỉ hoàn toàn là những con vật.” Anh chị em đừng tin điều đó!

112 Và cho dù người nào nói gì đi nữa, bất cứ nhà thần học nào, tiến sĩ nào, nhà khoa học nào, giáo sư nào; anh chị em nắm chặt Lời Đức Chúa Trời! Vì, hãy nhớ, chúng ta đang xây dựng, như, Nô-ê trong thời của ông, chúng ta đang đóng một Con Tàu.

113 Và Nô-ê biết rằng nếu ông không đóng xong con tàu đó, rằng không chỉ riêng gia đình ông có thể được cứu. Vì vậy, ông đã biết kế hoạch của Đức Chúa Trời. Trong giữa những sự chỉ trích, nó không làm ông bận tâm chút nào. Ông đã bỏ búa ngay trên con tàu đó.

114 Vì vậy, cho dù họ có nói thế nào đi nữa, “Chẳng có việc như phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Chẳng có việc như sự chữa lành Thiêng liêng.” Phần chúng ta, ấy là xứng hợp với chúng ta, để chúng ta làm trọn tất cả sự công bình, để chúng ta đứng trong giờ thử thách này, và nện vào Con Tàu của Chúa!

115 Họ nói rằng, “Anh ơi, anh bị lộn xộn hết trong những phép báp-têm của anh, và đại loại như vậy. Đó là...Anh em không nên chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus.”

116 Tôi đã trò chuyện với một cặp đáng yêu tối hôm qua. Và đó là một thanh niên vừa mới chịu báp-têm, và tin rằng có một Đức Chúa Trời duy nhất. Và trong buổi nhóm của các Thương Gia họ không muốn để anh làm chứng, vì anh không tin có ba Đức Chúa Trời.

117 Vậy thì, cho dù họ có nói những gì đi nữa, đó là về phần chúng ta, đó là thích hợp cho chúng ta, để chúng ta làm trọn mọi sự công bình. Lời vẫn còn giống như vậy khi các hiệp hội Thương Gia và

tất cả đã đi rồi, và các giáo hội sẽ không còn nữa. Lời Đức Chúa Trời sẽ vẫn không hề thay đổi! Phần chúng ta làm trọn mọi sự công bình.

118 Há những vị tiên tri đã không nói tiên tri về ngày này? Hãy nhớ, những kẻ chỉ trích đó, phần họ, cũng làm trọn điều đó, bởi vì nó, cũng phải được làm trọn.

119 Nhưng, Nô-ê, điều đó chẳng làm ông bận tâm, ông cứ tiến ngay tới trước vì ông đã biết chương trình của Đức Chúa Trời. Ông đã biết những gì Đức Chúa Trời sắp làm, Anh Kidd ạ. Ông đã biết sự sắp đặt của Đức Chúa Trời vì ông đã trò chuyện với Đức Chúa Trời, và đó là theo Lời Đức Chúa Trời, và ông đi thực hiện nó ngay, dẫu sao đi nữa. Dầu khoa học có thể chứng minh nó hoặc điều gì khác, hay nhiều lời chỉ trích đã đặt trên Nô-ê như thế nào, ông đã ở lại ngay với Lời Đức Chúa Trời, và đã bỏ búa ngay lập tức. Tại sao? Đó là về phần ông, bởi vì Nô-ê là một đấng tiên tri. Và đó là phần của ông để ông giữ gìn, Lời Đức Chúa Trời. Ông đã ở lại ngay với điều đó.

120 Phần của bất cứ tiên tri nào, tiên tri thật của Đức Chúa Trời, là người ở lại với Lời. Bất kể những gì khoa học có thể nói, và những gì *điều này* có thể chứng minh *điều này*, hay đại loại như thế, ấy—ấy—ấy là phần mà điều đó nó làm trọn mọi sự công bình.

121 [Anh Branham đọc một ghi chú một cách yên lặng—Bt.] Được rồi. Họ đã gửi lời cho tôi để cầu nguyện cho mẹ ngay lập tức. “Hãy cầu nguyện cho bà bây giờ. Bác sĩ vừa bỏ đi.” Được rồi.

122 Giờ này, lạy Chúa Jêsus, con đang đứng ở đây. Đó là mẹ của con. Nếu bà sắp ra đi, con giao phó linh hồn của bà vào trong bàn tay Đức Chúa Trời. Nhưng đây là một Sứ điệp mà phải tiếp tục, Chúa ôi. Có đời sống ở đây phải—phải chết. Xin Ngài giúp con, Chúa ôi. Con là của Ngài. Trong Danh Chúa Jêsus.

123 Đó là về phần chúng ta! Đó là về phần tôi bây giờ để tôi làm trọn mọi sự công bình. Lời Đức Chúa Trời đến trước tiên! Không có tình yêu thương nào giống tình yêu thương của Đức Chúa Trời!

124 Bây giờ, Nô-ê, cho dầu những lời chỉ trích là gì trên tổ phụ Nô-ê, ông biết nơi ông đang đứng, và vì vậy ông đã ở lại ngay với Lời. Và ông đã đóng con tàu để cứu nhà mình, vì đó là phần của ông để làm vậy. Đó là phần với Nô-ê, để—để làm vậy.

125 Đó là phần của mỗi Cơ-đốc nhân để đứng bên Lời. Hoàn toàn đúng. Đứng bên Lời Đức Chúa Trời! Trời đất sẽ qua đi, anh chị em sẽ qua đi, tôi sẽ qua đi, các giáo hội sẽ qua đi, các tổ chức sẽ qua đi. Nhưng Lời của Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ qua đi! Hãy trung tín, hỡi người hành hương trung tín!

126 Trong thời của Hê-nóc, ngay trước cơn lụt, khi Hê-nóc nhìn ra ngoài đó và thấy Nô-ê đang đóng trên con tàu đó. Hê-nóc là một đấng tiên tri. Hê-nóc biết rằng ông là một hình bóng. Và ông biết, rằng trước khi những trận lụt đến, rằng ông phải nêu một tấm gương, vì vậy một buổi chiều đó là phần của ông để đi bách bộ. Đó là phần ông sẽ có cuộc đi dạo này với Đức Chúa Trời. Và, cách nào đó, ngày đó ông đã đổi con đường của ông. Thay vì đi vòng quanh mé đồi, ông đã đi Xa Lộ nhà Vua, và ông cứ tiếp tục bước đi. “Và họ đã không tìm thấy ông, bởi vì ông không còn nữa,” nhưng ông đã bước đi trên Xa Lộ nhà Vua!

127 Ôi Chúa, xin cho con được giống như Hê-nóc! Khi giờ đến mà con phải theo con đường đó, xin để con tìm thấy Xa Lộ nhà Vua!

128 Tôi có thể nhìn thấy Hê-nóc. Khi ông biết đó là về phần của ông, vì ông là một tiên tri, và ông biết những gì sắp xảy ra. Vì vậy, tôi có thể nhìn thấy ông hôn tạm biệt vợ mình, và nói, “Em yêu, anh sẽ gặp em sau.” Bồng những đứa con của mình lên, và hôn tạm biệt chúng; và đi xuống với con trai đã kết hôn và con gái đã kết hôn của ông, và hôn tạm biệt họ.

129 Họ hỏi, “Cha đi đâu vậy, thưa cha? Có phải cha sắp đi dạo một chút không?”

“Đúng, sắp đi dạo.”

130 Nhưng ông đã không bao giờ đi con đường cũ, quen thuộc ngày đó. Ông đã đi Xa Lộ nhà Vua, và ông đi về Miền vinh hiển. Phần của ông phải làm như vậy. Ông đã không muốn lìa khỏi, nhưng tuy nhiên ấy là phần của ông để ông làm trọn mọi sự công bình. Bởi vì, ông là một hình bóng của Hội thánh hôm nay.

Ông là hình bóng của Hội thánh mà sắp đi dạo một buổi chiều, một trong những buổi chiều này. Chúng ta sẽ đi vào Xa Lộ nhà Vua, và chúng ta sẽ đi!

¹³¹ Vâng, đó là phần cho Nô-ê, đó là phần cho Hê-nóc, để họ làm trọn mọi sự công bình.

¹³² Rồi tôi muốn nói về một người khác ở đây. Có một người tên là Đa-ni-ên. Và ông đã sống trong thời đại của những kẻ chỉ trích. Anh em biết, Dân Y-sơ-ra-ên đã bị bắt ra khỏi quê hương của họ, đi xuống dưới Ba-by-lôn, và họ buồn rầu ở đó, và họ đã ở dưới đó trong khoảng bảy mươi năm. Nhưng có một tiên tri trẻ đã đi xuống với họ, tên là Đa-ni-ên.

¹³³ Và ông và một nhóm nhỏ, chỉ là một nhóm anh em ít ỏi, đã đến với nhau và họ đã tự thề nguyện với Đức Chúa Trời, rằng họ sẽ không làm ô uế chính họ với—với trào lưu hiện đại của thời đó. Họ sẽ chẳng bị lừa phỉnh với những thức ăn của vua. Họ sẽ không uống những thức uống mạnh của vua. Họ sẽ không dự những bữa tiệc của vua. Nhưng họ sẽ tự giữ mình thánh khiết và tận hiến cho Đức Chúa Trời, vì phần họ là vậy!

¹³⁴ Đó là phần Đa-ni-ên, bởi vì ông là một đấng tiên tri, để ông ở lại sống với Lời.

¹³⁵ Bất cứ tiên tri thật nào mà biết Lời Đức Chúa Trời, rằng...Nếu người ấy không biết Lời Đức Chúa Trời, thì người ấy không phải tiên tri thật. Một tiên tri thật ở lại với Lời. Bất kể điều gì Lời nói, họ giữ đúng với Nó. Cho dầu trào lưu của thời đại là gì đi nữa, hay những gì giáo—giáo hội hiện đại nói, hay người nào đó khác nói những gì, hay người nào đó khác làm điều gì đó khác, tiên tri thật ở lại đúng với Lời.

¹³⁶ Và Đa-ni-ên biết, rằng nếu ông ở lại với Lời, nó bắt ông trả giá những gì. Nó sẽ bắt ông trả giá sự nổi danh của ông. Nó sẽ bắt ông trả giá sự thông công của ông với những anh em còn lại. Nó sẽ bắt ông trả giá nhiều thứ. Nhưng họ đã tạo nên một vấn đề, rằng, họ sắp cầu nguyện với một thần nào đó, rồi sau đó họ có thể quay trở lại và cầu nguyện với bất kỳ thần nào.

¹³⁷ Nhưng anh em biết, điều gì đó về Nó, Đức Chúa Trời, chúng ta không thỏa hiệp với Đức Chúa Trời. Không có sự thỏa-...sự thỏa

hiệp nào, với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời cứ vẫn là Đức Chúa Trời! Ngài không trông mong chúng ta, vào Chúa nhật, là những Cơ-đốc-nhân, ngợi khen Ngài và thờ phượng Ngài; và, vào thứ Hai, yếu đuối và bỏ qua điều đó, và tất cả những kiểu suy nghĩ, rằng, “Có lẽ mình đã sai trật, và mình nên làm *điều này* hay *điều đó*.” Chúng ta ở lại ngay đặt trọng tâm trên Lời Đức Chúa Trời, và đặt đúng với Nó!

¹³⁸ Vì vậy chúng ta nhận thấy rằng, Đa-ni-ên, phần ông là, như một tiên tri, để ở lại với Lời, bất kể điều gì! Vì thế đã có một chiếu chỉ được ban ra, và nói, “Hễ ai sẽ thờ bất kỳ thần nào khác, ngoài thần mà họ đã lựa chọn.” Nói cách khác, “Nếu các người không hợp tác với chúng ta, chúng ta sẽ ném các người vào hang sư tử.” Ô, đó là phần Đa-ni-ên, đó là phần ông để ông đã làm trọn mọi sự công bình, rằng ông không tôn thờ bất kỳ thần nào khác, hay tự mình vương vùi với thế gian; duy chỉ với Đức Chúa Trời mà thôi! Vì vậy, ông cứ kéo lui những cửa chớp và đã kéo lên cửa khung, và mở toang những tấm màn, và nhìn ra về phía Đông, và đã cầu nguyện ba lần một ngày, cứ giống như ông đã luôn luôn làm. Tại sao? Không phải lén đi nơi nào đó và ẩn núp, để làm điều đó, nhưng ông đã mở toang những cửa sổ; để cho bất cứ người nào thấy, mà muốn thấy. Ông đã không hổ thẹn về tôn giáo của ông.

¹³⁹ Bởi vì, đó là phần Cơ-đốc-nhân không được hổ thẹn về niềm tin của mình. Như Phao-lô, thời xưa, đã nói, “Theo cách người ta gọi là dị giáo, điên rồ, đó là cách mà ta tôn thờ Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta.” Hiểu không? “Tôi không hổ thẹn về Tin lành của Đức Chúa Jê-sus Christ,” ông nói, “vì đó là Quyền phép của Đức Chúa Trời đối với sự cứu rỗi, cho mọi người tin Điều đó.” Đúng vậy, không hổ thẹn về Tin lành! Đó là điều giữ chặt trong những giờ khi con tàu đang chòng chành và mọi ngôi sao khuất khỏi tầm mắt, và mặt trăng và những ngôi sao, và những trận bão đang thổi. Nó vẫn nắm chặt, vì đó là Tin lành của Chúa Jê-sus Christ!

Đa-ni-ên đã trung tín. Đó là phần ông.

¹⁴⁰ Dân Hê-bơ-rơ, đó là phần họ, phần họ, sau khi họ đã nhận lấy chỗ đứng của mình cho Đức Chúa Trời. Đó là phần họ. Họ đã

không quan tâm về lò lửa hực. Dưới những thử thách gian khổ, họ đã quan tâm điều gì? Họ đã tuyên bố quan điểm!

141 Ôi Đức Chúa Trời, ước gì những Cơ-đốc-nhân của ngày hôm nay có thể thật sự nhìn thấy điều đó! “Tôi sẽ nhận lấy con đường của tôi với ít người bị sỉ nhục của Chúa. Tôi đã bắt đầu với Chúa Jêsus, Ôi Chúa, xin đem, con qua.” Dưới sự thử thách, những gian truân, những nỗi đau buồn, sự chết, đau ốm, buồn phiền, con vẫn sẽ đặt phần con trên Chúa Jêsus Christ, để nhận lấy chỗ đứng của mình! “Tôi đứng, trên Đấng Christ, như Đá tảng, tất cả những chỗ đất khác là cát lún trôi.” Mọi điều khác đang lún xuống. Các vương quốc sẽ sụp đổ, và các dân tộc sẽ tan vỡ, và các giáo phái sẽ tán lạc, và các nhà thần học sẽ chết, nhưng Lời Đức Chúa Trời, sẽ vẫn không hề thay đổi!

142 Vâng, đó là phần họ để họ đã nhận lấy chỗ đứng của mình. Và đó là về phần họ, sau khi nhận lấy một chỗ đứng, để họ vẫn còn lại trên chỗ đứng của họ.

143 Khi bạn đến sáng nay, tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bạn, và bạn nhận lấy chỗ đứng của mình, đó là phần bạn để bạn không bao giờ làm chứng điều gì mâu thuẫn với nó; nếu không, thì đừng đến. Đúng vậy. Nếu anh em không cảm thấy để Đức Chúa Trời sẽ chữa lành anh em, thì hãy tránh đi, anh em chỉ đang chế nhạo về việc đó thôi.

144 Nếu anh em cảm thấy, sáng nay khi sự kêu gọi tin nhận đến, rằng, “Tôi muốn đứng lên vì Đấng Christ.” Nếu anh em cảm thấy, hãy tính giá phải trả; hãy đếm những người của anh em, xem thử anh em có thể đi vào trận chiến không. Xem thử anh em có sẵn sàng không. Nếu anh em không cảm thấy mình sẵn sàng, thì đừng đến. Nhưng nếu Điều gì đó bảo anh em, “Đây là ngày của tôi, đây là buổi sáng của tôi,” thế thì anh em sẽ đến và cứ ở lại đó! Anh em đừng dời chuyển chút nào, cho dầu nếu sự chết đối diện anh em, và sương mù đang trôi vào mặt anh em. Anh em quan tâm điều gì? Hãy đứng ở đó! Vì, “Trời và đất sẽ qua đi; những Lời Ta sẽ không bao giờ qua đâu!” Anh em sẽ ở lại với Nó.

145 Khi anh em nói, “Tôi tin Chúa Jêsus Christ như là Đấng Chữa Lành của tôi. Sáng nay, tôi tin, rằng Ngài sẽ chữa lành thân thể đau ốm của tôi. Điều gì đó đã bảo tôi đến với hội thánh. Tôi có

mặt ở đây giữa những người tin. Tôi đang đứng lên, sáng nay. Tôi tin Điều đó! Tôi sẽ đi lên để được cầu nguyện cho. Khi tôi được cầu nguyện cho, tôi sẽ ở lại trên chỗ đứng đó! Cho dầu nó có trở nên tối tăm như thế nào, hay nó ở đâu đi nữa, tôi sẽ vẫn đứng trên chỗ đứng đó.” Anh em đã nhận lấy chỗ đứng của mình vì đó là phần của anh em.

¹⁴⁶ Sau khi anh em đã từng xưng nhận rồi, anh em phải ở lại sống với sự xưng nhận của mình. Đúng thế. Đó là về phần anh em, như là một Cơ-đốc-nhân, như là một tín đồ, để ở lại với sự tin quyết của mình.

¹⁴⁷ Đừng để cho ma quỷ xô đẩy anh em ra *đây* và *đó*. Anh em luôn luôn bị lăm bùn. Anh em luôn bị chệch khỏi con đường chính. Anh em luôn luôn khi thì ở trong và khi thì ở ngoài. Và đó là cách anh em không thể ở lại được chỗ nào. Anh em không thể có sự tự tin vào chính mình. Hay là, anh em không thể, không có ai có thể tin cậy vào anh em. Anh em phải đứng lên! Và khi anh em đã làm tất cả anh em có thể làm để đứng, thế thì hãy đứng! Cứ tiếp tục đứng! Đúng thế. Chúng ta phải làm thế. Đó là phần chúng ta. Đó là phần chúng ta, để chúng ta làm điều đó.

¹⁴⁸ Đó là về phần Ê-li, phần Ê-li đáng tiên tri, để người đã đứng lên làm trọn Lời Đức Chúa Trời, bởi vì ông đã biết Lời Đức Chúa Trời. Và ông biết rằng tổng giám mục này, Giê-sa-bên, và tất cả những sự khác biệt giáo phái của họ đã trộn lẫn với trào lưu của thế gian. Đó là phần Ê-li, như là một vị tiên tri, mà ông đã đứng. Và ông đã đứng một mình! Thưa với Đức Chúa Trời, “Hết thảy họ đã chết, chỉ còn lại tôi, và tôi đứng một mình.” Đó là theo như ông biết. Đức Chúa Trời đã phán Ngài còn một số người nữa đã nhận lấy chỗ đứng giống như vậy; có lẽ không phải ở trong chỗ mà—mà Ê-li đã ở, vì ông là mục tiêu đối với dân tộc. Họ đã không bị chỉ trích giống như ông đã bị, bởi vì tất cả người ta đang bắn ngay vào ông, bởi vì ông là một vị tiên tri. Nhưng phần ông, ở giữa sự thử thách, giữa sự chỉ trích, giữa sự lãnh đạm; đó là phần của Ê-li, như một vị tiên tri, để nhận lấy chỗ đứng của Đức Chúa Trời, và đứng ở đó.

¹⁴⁹ Đó là phần chúng ta để làm trọn mọi sự công bình. Con người vĩ đại, phi thường đó, hình bóng trước ngày này khi những tôn

giáo Giê-sa-bên và các thứ đang dấy lên bây giờ, những điều mà chúng ta có hôm nay, đang cố chiếm lĩnh. Đó là về phần một đầy tớ của Đức Chúa Trời, cho dầu bất kỳ người nào nói hay những gì xảy ra đi nữa, hãy đứng, vì đó là phần chúng ta để chúng ta ở lại với Lời.

¹⁵⁰ Ê-li đã biết ông là một tiên tri. Ông đã nhìn thấy những khải tượng. Đức Chúa Trời đã chứng thực ông là một vị tiên tri. Vì vậy cho dầu những người anh em của ông thế nào đi nữa... Có hàng chục ngàn; cứ nhìn những người Y-sơ-ra-ên, hàng triệu người trong họ, những người tuyên bố tin vào Đức Giê-hô-va, họ đã— họ đã tự tổ chức. Họ đã trở nên hiện đại, giống như người ta ngày hôm nay. Họ đã trở nên hiện đại. Họ đã thỏa hiệp trên Lời Ngài. Halêlugia, nhưng đó là về phần ông, Ê-li, để ông làm trọn tất cả sự công bình. Vì vậy ông đứng đó, một mình, kêu gào chống lại những điều gian ác! Nếu họ đã lấy đi sự sống của ông, đó là về gì? Đó là về phần ông, để làm trọn mọi sự công bình. Có sự gian ác ở trong xứ. Có sự lãnh đạm ở trong xứ. Có những sự làm sai trật Kinh Thánh ở trong xứ. Và đó là phần Ê-li, để làm trọn mọi sự công bình, để đấu tranh cho Đức Giê-hô-va; thế thì Đức Giê-hô-va bênh vực Ê-li. A-men. Phần của ông!

¹⁵¹ Áp-ra-ham. Đó là phần Áp-ra-ham để tự phân rẽ ông ra khỏi sự vô tín. Phần đối với bất cứ người tín hữu nào là phân rẽ chính mình khỏi sự vô tín! Áp-ra-ham, phần ông là bước đi trong xứ của chính mình, ông và Đức Chúa Trời, mà thôi, bởi vì ông là một vị tiên tri. Thế gian đã không hiểu tại sao Áp-ra-ham có sự lựa chọn như thế. Tại sao ông rời quê hương của mình? Tại sao ông lia bỏ nhà hội của mình? Tại sao ông rời khỏi dân sự của ông? Tại sao ông lại làm một điều khinh suất như vậy, đi kiêu ngạo trong một xứ xa lạ chỗ không có nước hay thức ăn? Tại sao ông phải đi vào những sa mạc không chỗ trú ẩn đó nơi mà con người chưa đi đến? Nhưng đó là phần ông, vì ông là một tiên tri, để tự phân rẽ mình khỏi tất cả sự vô tín, và bước đi một mình với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời phán, “Hãy tự phân rẽ, và Ta sẽ ban phước cho ngươi.”

¹⁵² Khi anh em tự phân rẽ mình khỏi mọi sự vô tín, Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho anh em. Và đó là phần đối với mỗi người

chúng ta, bất chấp giá phải trả, để tự phân rẽ chúng ta khỏi thế gian vô tín. “Hãy ra khỏi giữa vòng họ, và phân rẽ người ra,” Đức Chúa Trời phán, “thì Ta sẽ nhận người.” Đó là phần chúng ta, như là những người nam và những người nữ của Đức Chúa Trời, để nhận lấy chỗ đứng của chúng ta trong giờ tối tăm này mà chúng ta đang sống.

¹⁵³ Áp-ra-ham, bất kể những người còn lại trong họ suy nghĩ gì, ông đã tự phân rẽ. Tại sao? Ông đã nhìn thấy Đức Chúa Trời. Ông đã thấy một khả tượng. Khả tượng là thật, khả tượng ứng nghiệm. Ông biết Đức Chúa Trời ở với ông; Áp-ra-ham, đã phát biểu liều lĩnh giống như ông đã làm. Một người một trăm tuổi, và vợ chín mươi tuổi, và bà bị son sẻ và ông không có con, và họ sẽ có một đứa con vào lứa tuổi này. Ồ, y khoa thời đó ắt đã gọi ông là loại người sai quấy nào đó. Họ hẳn đã gọi ông là “điên khùng.” Nhưng đó là phần ông. Halélugia!

¹⁵⁴ Đôi khi nó trở nên không đáng tin, nếu làm theo Lời.

Đức Chúa Trời đã phán với ông, phán, “Hỡi Áp-ra-ham.”

Thưa, “Vâng, thưa Chúa?”

¹⁵⁵ “Ta là Đức Chúa Trời của tổ phụ người. Ta là Đức Chúa Trời của cội Đời đời. Ta là El Shaddai; Ta là Bộ Ngực, Ta là Vú, Ta là Đấng Ban Sức Mạnh. Ta không quan tâm người bao nhiêu tuổi, hỡi Áp-ra-ham, điều đó có là gì với Ta? Ta không quan tâm người vô sinh thế nào hay tử cung của nàng son sẻ thế nào, Ta sẽ ban cho người một con trai.”

Và Áp-ra-ham thưa, “Tôi tin Ngài, lạy Đức Chúa Trời.” Halélugia!

¹⁵⁶ Kinh Thánh nói, “Người chẳng có lương lự hoặc hồ nghi về lời hứa Đức Chúa Trời, qua sự không tin, nhưng đã mạnh mẽ, dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời.” Tại sao? Đó là về phần ông. Ông đã thấy bàn tay của Đức Chúa Trời hành động, trong quyền phép.

¹⁵⁷ Ồ, thưa hội chúng Đền tạm Branham, loại lời gì chúng ta sẽ đưa ra vào Ngày Phán xét? Khi mà, chúng ta đã thấy bàn tay quyền năng Ngài. Chúng ta đã nhìn thấy Quyền phép của Ngài. Chúng ta đã nhìn xem sự Vinh hiển Ngài. Chúng ta đã nhìn thấy

những gì Ngài đã phán; Nó không bao giờ sai. Chúng ta đã thấy Bản thân của Ngài, Trụ Lửa lớn, Ánh Sáng đó đang treo trong phòng ở đây. Chúng ta đã nhìn thấy Nó đằng xa kia, khoa học đã chụp những bức hình của Nó, và mọi thứ. Và nghe Sứ điệp phát ra, thẳng ngay trong hàng, “Hãy phân rẽ ra khỏi họ! Đừng hiệp hội với điều gì của sự vô tín!” Đó là về phần chúng ta, chúng ta nên làm trọn mọi sự công bình.

¹⁵⁸ Áp-ra-ham đã xưng mình là một người hành hương và khách lạ. Ông không có gì để làm; ông không biết bất kỳ người nào trên đất. Ông bước đi với Đức Chúa Trời, bởi vì đó là phần ông, vì ông đã nhìn thấy Ngài. Đó là phần Áp-ra-ham. Khi tất cả những vị vua kia đã gặp ngoài đó, anh em biết, để tôn ông là một vĩ nhân; tất cả các vua, sau khi Áp-ra-ham đã đạt được chiến thắng vĩ đại này, khi những vị vua đã gặp ông ngoài đó, tất cả những anh em giáo phái, và nói, “Áp-ra-ham, anh biết đấy, chúng tôi sẽ—chúng tôi sẽ lập một hiệp ước với anh. Chúng ta sẽ làm *như vậy—như vậy*.”

¹⁵⁹ Ông đáp, “Tôi sẽ không lấy từ một sợi dây giày, cho tôi; kéo không vua sẽ nói rằng, “Ta đã làm cho Áp-ra-ham điều gì đó.”

¹⁶⁰ Ồ, đó là về phần ông, vì ông đã biết (Halêlugia) rằng Đức Chúa Trời đã thề với ông, “Ta sẽ ban cho người mọi nơi người nhìn: đông, bắc, tây, hay nam.”

¹⁶¹ Có gì khác biệt cho dù chúng ta có đồng năm xu hay một hào, cho dù chúng ta có thứ gì đó để ăn hay chúng ta không có, cho dù chúng ta đang sống hay đang chết? Đức Chúa Trời đã hứa, “Người nhu mì sẽ hưởng được đất.” Chúng ta nên, thật thích hợp với chúng ta, để chúng ta sống giống như thế, hành động giống như thế, phải làm trọn mọi sự công bình. Đức Chúa Trời muốn những người nam và những người nữ sẽ đứng lên và làm trọn mọi sự công bình! Dĩ nhiên, *sự công bình* là “Lời Ngài.”

¹⁶² Như tôi đã nói ở đầu bài giảng, đó là lý do Chúa Jêsus đã chịu báp-têm. Cho dù nó là như thế nào...Nếu Ngài tuyên bố Ngài là Con Đức Chúa Trời, rồi chịu báp-têm, cho sự tha tội? Ngài chẳng có tội gì. Nhưng Ngài đã phải được rửa sạch, bởi vì Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm. Ngài đã phải làm trọn tất cả sự công bình. Phán, “Hãy làm đi, hỡi Giảng. Ta biết rằng người biết điều đó. Ta

biết rằng Ta biết điều đó. Và chúng ta biết nhau. Nhưng chúng ta sẽ làm trọn điều đó như vậy, nhưng chúng ta nên làm như vậy.” A-men! Halélugia!

¹⁶³ Thế thì tôi sẽ nhận lấy con đường với ít người bị khinh dể của Chúa! Đó là về phần tôi, đó là về phần anh em, như là những đày tớ của Đức Chúa Trời, để chúng ta nhận lấy con đường với ít người bị khinh dể của Chúa; để chúng ta bước đi một cách tin kính, một cách công bình, thánh khiết, trong đời sống hiện tại này; để qua một bên mọi gánh nặng thật dễ vãn vương chúng ta; nhìn về Đấng Tác Giả và Đấng Cội Rễ của đức tin chúng ta, là Đức Chúa Jêsus Christ! A-men.

Đó là phần cho Áp-ra-ham, khi ông đã bước lên đó.

¹⁶⁴ Và Đức Chúa Trời đã bảo ông, “Bây giờ, hãy lấy đứa bé trai này. Bây giờ người đã một trăm và (khoảng) hai mươi tuổi. Và người đã có được một bé trai ở đây, đầu tóc xoăn. Nó là một đứa bé xinh xắn đáng yêu. Nhưng Ta muốn người đem nó lên đó trên ngọn núi, và dâng nó làm của tế lễ, bởi nó Ta sẽ lập nên nhiều dân tộc ra từ người.” Làm thế nào điều đó có thể được? Trông như Đức Chúa Trời làm mọi chuyện cứ xoay tít cả lên. “Ta sẽ lấy, qua Y-sác, và ban phước cả thế gian và mọi dân tộc, với nó; nhưng Ta muốn người, đem nó, lên đó và giết nó đi. Qua dòng dõi của Y-sác...” Halélugia! “Qua dòng dõi của Y-sác Ta sẽ ban phước mọi dân tộc dưới Trời, nhưng Ta muốn người đem nó lên đó và giết nó đi.”

¹⁶⁵ Ồ, người cha già nua, cương quyết, vạm vỡ đó; vác củi và cái bao đeo sau lưng, dắt một con lừa. Chao ôi! Bé Y-sác đang bước đi trước người! “Người chẳng có lương lực về lời hứa Đức Chúa Trời, qua sự không tin.” Đó là phần của người!

¹⁶⁶ Vì Áp-ra-ham đã nói, chính ông, “Tôi đã nhận lấy nó như người từ người chết, và tôi được thuyết phục hoàn toàn rằng Đức Chúa Trời có thể làm cho nó sống lại.” A-men! Đó là phần Áp-ra-ham, để làm trọn mọi sự công bình. Ông biết điều ông đang nói về. Ông biết Đức Chúa Trời của ông. Ông biết, những gì mà Đức Chúa Trời đã phán, Đức Chúa Trời có thể thực hiện. Những gì Đức Chúa Trời đã hứa làm, thì Đức Chúa Trời có thể giữ lời hứa

của Ngài, bất kể. Vì vậy, thật thích hợp cho Áp-ra-ham để ông làm trọn mọi sự công bình.

¹⁶⁷ Đó là phần những môn đồ, vào lễ Ngũ Tuần, để đi lên phòng cao đó. Tại sao? Tại sao điều đó nên làm? Bởi vì họ đã gặp một Người; một Thợ mộc, đã được thể gian biết đến, Người khách lạ Ga-li-lê với danh xấu, “đứa con hoang.” Nhưng họ đã thấy Người đó làm kẻ chết sống lại. Họ đã nhìn thấy Người ấy mở mắt người mù. Họ đã nghe Người đó rao giảng Lời Đức Chúa Trời, thuần khiết. Và họ biết rằng Ngài là Đấng Mê-si. Họ đã nhìn thấy tất cả những dấu hiệu chung quanh Ngài. Họ đã nghe Đức Chúa Trời phán trở lại từ Trời. Họ đã nhìn thấy Trụ Lửa đó ở trên Ngài. Họ đã biết rằng Ngài là Đấng Mê-si. Và khi Ngài bảo cho họ, “Điều ích lợi cho Ta là Ta đi khỏi; nhưng Ta muốn các ngươi đi lên đó tới thành Giê-ru-sa-lem, và ở lại đó. Cứ chờ đợi ở đó.”

“Bao lâu?”

“Cho đến khi!”

“Lạy Chúa, bao lâu điều đó sẽ xảy ra?”

¹⁶⁸ “Cứ cho đến khi! Cho đến khi các ngươi được mặc lấy Quyền phép từ trên Cao! Lúc ấy, các ngươi sẽ là những chứng nhân của Ta.”

“Lạy Chúa, điều đó sẽ kéo dài bao lâu?”

¹⁶⁹ “Với thế hệ này, và đến thế hệ kia, và tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời của chúng ta sẽ gọi. Đến Giê-ru-sa-lem, Giu-đê, Sa-ma-ri, và cho đến tận cùng trái đất. Nhưng, trước khi các ngươi đi, Ta muốn các ngươi chờ đợi! Ta sẽ làm điều gì đó cho các ngươi.”

¹⁷⁰ Ấy là phần họ để họ đi vào phòng cao, bởi vì họ đã nhìn thấy Quyền phép của Ngài. Họ biết rằng Ngài đã chết, chết. Chết thật đến nỗi thậm chí mặt trăng và những ngôi sao làm chứng rằng Ngài đã chết, chúng giấu đi mặt mình và không muốn tỏa sáng. Trái đất biết rằng Ngài đã chết, cho đến nỗi nó rung chuyển với sự kiệt sức run rẩy. Những tảng đá phun ra khỏi mặt đất, chúng đã có mặt ở đó kể từ sự hủy diệt tiền đại hồng thủy. Họ biết đó là Đấng Mê-si. Họ biết đó, là Lời Ngài, rằng Ngài sắp sai Đức Thánh Linh trở lại. Họ biết đó là một lời hứa. Họ biết rằng họ phải đợi

trên đó vì Nó. Họ đã nhìn thấy Ngài. Họ biết Ngài đã chết; họ biết Ngài đã sống lại. Họ đã nhìn thấy Ngài, bởi đó họ biết những gì mà họ đang nói về.

¹⁷¹ Cho đến lúc một người biết những gì người ấy đang nói về, người ấy không thể nói được nhiều lắm. Nhưng khi anh em biết những gì anh em đang nói về! Nếu anh em nghĩ đây là sự phẫn khích, đi đến nhận lấy Nó một lần, thì anh em sẽ biết những gì anh em đang nói về. Nó không phải là sự phẫn khích. Đó là Quyền phép của Đức Chúa Trời cho sự cứu rỗi. Đó là Đức Thánh Linh. Tôi biết những gì mà tôi nói về. Mọi người, đã nhận lãnh Ngài, biết những gì họ nói về.

¹⁷² Đó là phần những môn đồ, đó là phần họ để họ nên giữ Lời Ngài, để chờ đợi tại Giê-ru-sa-lem. Vì vậy họ đã đi lên để chờ đợi vào lễ Ngũ Tuần, cho đến lúc họ nhận lãnh Đức Thánh Linh. Vì, lúc đó họ đã biết chức vụ của họ không thể tiếp tục cho đến lúc họ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, để làm chứng về Ngài. Họ biết họ vô dụng. Nhưng họ đã phải có sự Hiện diện của Ngài, vì vậy họ đi chờ đợi Điều đó.

Đó là phần của Phi-e-rơ, sau khi Chúa Jêsus đã gặp ông.

¹⁷³ Trong Mác 16, phán, “Hãy đi khắp thế gian, và giảng Tin lành. Những dấu hiệu này sẽ theo họ những người tin. Trong Danh Ta họ sẽ đuổi các quỷ, nói những thứ tiếng mới, bắt rắn trong tay; uống giống chi độc, sẽ không làm hại họ được; nếu họ đặt tay mình trên người đau, người đau sẽ bình phục.”

¹⁷⁴ Đó là về phần Thánh Phi-e-rơ, ngư phủ cao niên, không có đủ học vấn để ký tên của chính ông. Nhưng một ngày khi ông đang đi qua cửa Đẹp mà Sa-lô-môn đã xây, có một người què nằm tại đó. Các đầu gối của người yếu, các mắt cá, người què không thể bước đi. Người què cứ nằm thế. Người không có sức mạnh nào. Một người khoảng bốn mươi tuổi, và người đó không có sức mạnh nào. Nhưng khi Phi-e-rơ nghe cái chén leng keng, và ông nhìn xuống và thấy một người què đang nằm tại đó, và Điều gì đó đập trong tấm lòng ông! Ông đã có mặt tại lễ Ngũ Tuần, ông đã có Đức Thánh Linh! Ông đã có lời hứa của Chúa Jêsus, vì vậy đó là phần ông, đó là phần ông, mà ông nói, “Bạc và vàng ta không có.” Ông đã đưa ra lời làm chứng của mình, “Bạc và vàng

ta không có. Nhưng, như điều ta có, ta sẽ cho người nếu người có thể nhận lãnh nó.”

Tôi có thể tưởng tượng người đó nói, “Tôi có thể nhận lãnh nó.”

¹⁷⁵ Nói, “Thế thì, trong Danh Chúa Jêsus Christ người Na-xa-rét, hãy đứng trên chân người và được khoẻ mạnh.” Và người đã chìa tay xuống và nắm lấy người đó, để thực hành đức tin của anh ta, và đỡ người đó đứng lên giống như thế; và các xương mắt cá của anh ta nhận được sức mạnh, và anh ta đi, nhảy, ngợi khen và làm sáng danh Đức Chúa Trời.

¹⁷⁶ Đó là phần ông để làm điều đó, đó là phần ông. Ông nên làm điều đó, vì ông là môn đồ đã được xúc dầu. Ông đã ở với Chúa Jêsus. Cả thế giới biết, vào ngày trước đó, trong Tòa Công luận, khi họ tập hợp ông, ông và Giăng, cả hai người, đều ngu dốt và không học thức; họ biết họ đã ở cùng Chúa Jêsus, bởi vì họ đã nghe cách mà họ đang nói, sự dạn dĩ mà họ có. Họ biết rằng điều gì đó đã xảy đến với họ. Và Phi-e-rơ biết điều đó. Vì vậy đó là phần Phi-e-rơ, đó là phần ông vì ông đã có lời hứa của Đức Chúa Trời dành cho ngày đó.

¹⁷⁷ “Ta sẽ ban cho các người Quyền phép. Ta sẽ ban cho các người Quyền phép. Các người sẽ giẫm lên đầu của những con rắn và bò cạp. Hễ điều gì các người cầu xin trong Danh Ta, thì Ta sẽ làm cho. Nếu các người nói với ngọn núi này, ‘hãy dời đi,’ và không nghi ngờ trong lòng mình, nhưng tin rằng những gì người đã nói sẽ ứng nghiệm, thì người có thể có những gì người đã nói.”

¹⁷⁸ Đó là phần Phi-e-rơ lúc đó để tin Nó. Đó là phần ông. Đó là những gì mà ông nên làm, vì ông biết ông sống trong ngày của sự ủy thác đó. Đó là Ánh sáng của thời đại. Sự sống lại đã đến, Đức Thánh Linh đã có mặt ở đó. Đó là phần ông.

¹⁷⁹ Đó là phần Thánh Phao-lô; sau khi là một kẻ chỉ trích. Và trên con đường của ông đi xuống Đa-mách, một ngày nọ tại đó, Trụ Lửa ấy mà đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên từ Ai Cập vào trong miền đất hứa, đã trở nên xác thịt và ở giữa vòng họ và đã trở lại với Đức Chúa Trời, đã phán với ông. Và ông tự hỏi, “Làm thế nào đây

có thể là Giê-hô-va được? Làm sao điều đó có thể được? Và Ngài ở đó, trong cùng Trụ Lửa, đang ở trên kia.” “Lạy Chúa, Chúa là ai mà tôi bắt bớ?”

¹⁸⁰ Ngài phán, “Ta là Jêsus.” Ồ, chao ôi! Ngài đã ủy thác cho ông, ban cho ông chức vụ của ông. Đã ủy thác cho Phao-lô, ban cho ông chức vụ của ông.

¹⁸¹ Phao-lô đã ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, ông đã thấy Trụ Lửa. Ông thấy Chúa Jêsus đã từng là Trụ Lửa, rồi đã trở nên xác thịt và ngự ở giữa vòng chúng ta, và trở lại là Trụ Lửa, và đã ủy thác cho ông chức vụ của ông. Halêlugia! Không có gì sẽ làm ông lay chuyển. Đó là phần ông, khi họ lấy những khăn tay từ thân thể ông và gửi đến cho người đau. Đó là phần ông, vì ông biết ông là sứ đồ được xúc dầu. Đã nhìn thấy những khải tượng của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời xuất hiện trước ông và phán, và đã thấy nó xảy ra thật chính xác. Ồ, đó là phần Phao-lô, khi ông cố gắng để giúp dân sự, làm trọn Lời mà ông được ủy thác. Ngài là Ánh Sáng trong thời đại đó. Ông là Ánh Sáng cho dân Ngoại. Ông biết điều đó. Đức Chúa Trời đã ủy thác cho ông làm. Ông là Ánh Sáng trong thời đó. Vì vậy, Ngài đã ủy thác cho Phao-lô.

¹⁸² Bây giờ phần chúng ta, phần chúng ta trong ngày nay. Chúng ta biết! Chúng ta vừa trải qua các Thời đại Hội thánh. Chúng ta biết rằng mình đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, chúng ta biết điều đó vượt ra ngoài bóng dáng nghi ngờ. Chúng ta biết chúng ta có Ánh Sáng Phúc âm.

¹⁸³ “Mỗi người trong các ngươi, hãy hối cải, và chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, cho sự tha tội của mình, và các ngươi sẽ nhận lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh.” Không có một chức sắc nào trên thế giới, hay điều gì khác, có thể coi thường Điều đó. Điều này sẽ được thực hiện xa đến đâu? “Lời hứa là thuộc về con cái các ngươi, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.”

¹⁸⁴ Vị tiên tri nói, “Sẽ có Ánh Sáng lúc chiều tối, những Ánh Sáng Phúc âm này sẽ quay lại một lần nữa.” Giống như cũng mặt trời đó mọc lên ở phương Đông và lặn ở phương Tây, Nó sẽ quay trở

lại trong những ngày sau rớt. Chúng ta đang ở đây trong những ngày sau rớt!

185 Chúng ta đã nhận lãnh Đức Thánh Linh. Chúng ta biết điều đó. Chúng ta nói tiếng lạ giống như họ đã làm vào lễ Ngũ Tuần. Và chúng ta biết anh em có thể nhận lãnh Nó.

186 Chúng ta biết rằng thiên sứ thứ bảy đã ban ra Sứ điệp. Chúng ta thấy Nó được chứng thực, với dấu hiệu.

187 Chúng ta biết chúng ta hiện ở cuối của Thời đại Lao-đi-xê. Chúng ta biết sự tranh chiến dân tộc, những dấu kỳ và phép lạ đó, đang xuất hiện mọi nơi. Chúng ta biết rằng chúng ta đang ở trong thời cuối cùng.

188 Đức Chúa Trời đang làm chứng! Và đó là phần chúng ta, đó là phần chúng ta để chúng ta làm trọn mọi sự công bình. “Các nước chống nghịch nhau, thì giờ bối rối, đau buồn,” tất cả những điều này mà chúng ta đã nghe. Nếu anh em có thể nhận lãnh Nó!

189 Bây giờ chúng ta đang ở trong giờ cuối cùng. Chúng ta đang ở trong Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê. Mỗi sứ giả đã đưa ra cho thời đại của mình, đưa ra Sứ điệp của người trong thời đại của người. Và chúng ta có mặt tại đây ở cuối cùng của thời đại, và chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã chứng thực điều đó với những dấu kỳ và phép lạ. Và không người nào có thể nói nó không phải như vậy.

190 Ngài hiện có mặt ở đây bây giờ! Ngài ở trong Hội thánh! Ngài đang ở trong dân sự. Không ai có thể nói không phải vậy. Chúng ta biết rằng Ngài có mặt ở đây.

191 Và phần chúng ta nhận lấy Lời Ngài. Chúng ta, chúng ta nên tin mọi sự công bình. Đó là phần chúng ta. Đó là phần chúng ta để chúng ta làm trọn mọi điều mà Ngài đã phán về.

192 Hội thánh thì yếu đuối, các giáo hội ngày nay. Chúng ta bị tan vỡ trong sự tranh chiến tổ chức, sự phân rẽ tình anh em; Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, một Ngôi, ba Ngôi, năm Ngôi, tất cả các loại. Chúng ta bị phá vỡ. Đó là cách nó được cho là vậy. Nó phải là cách đó.

193 Rồi sẽ có một Sứ điệp đến! Ồ, Ha-lê-lu-gia! Chúng ta biết rằng cũng Trụ Lửa đó đã dẫn dắt Y-sơ-ra-ên. Chúng ta biết rằng

cùng một chức vụ đã đồng hành với Chúa Jêsus Christ, bởi Trụ Lửa đó mà Ngài đã xúc dầu, thì đang đồng hành với Hội thánh hôm nay. Khoa học đã chứng minh điều đó; chúng ta không cần điều đó. Đức Chúa Trời đã chứng minh nó! Chúng ta cần chức vụ của Chúa Jêsus Christ để làm khớp với Đá Đỉnh đó đang đến nơi xa kia, để mang Hội thánh vào trong một nơi mà chức vụ hoàn toàn giống như nó đã khi Chúa Jêsus ra đi. Chính xác!

Các nước đang tan vỡ, Y-sơ-ra-ên đang tỉnh thức,
 Các dấu hiệu mà những bậc hiền triết đã báo trước;
 Những ngày dân Ngoại bang đã tính sổ, với
 những nỗi kinh hoàng đè nặng;
 “Hãy trở về, Hỡi dân tan lạc, với xứ sở của
 chính mình.”

¹⁹⁴ Chúng ta đang ở trong những ngày sau rốt. Và đó là phần chúng ta, đó là phần chúng ta để chúng ta làm trọn mọi sự công bình.

¹⁹⁵ Hãy nhớ, Chúa Jêsus phán, “Như việc đã xảy đến trong thời Lót thể nào, thì cũng sẽ xảy ra trong sự Đến của Con người.” Bao nhiêu người nhớ điều đó? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Được rồi. Nó là gì trong thời của Lót? Ngài đã ban dấu hiệu gì?

¹⁹⁶ Có ba hạng người trong thời của Lót. Điều đó đúng không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đó là kẻ không tin, kẻ nguy tin, và người tin. Mỗi người trong họ đã tiếp nhận một sứ giả. Đúng vậy. Khi Áp-ra-ham đang ngồi dưới cây sồi của ông, điều gì đã xảy ra? Hãy nhìn những gì đã xảy ra.

¹⁹⁷ Có một Thiên sứ giáng xuống và đã đi vào trong Sô-đôm. Người này đã đi xuống đó và dạy sự ăn năn cho họ, rằng họ nên ăn năn và quay về với Đức Chúa Trời. Điều gì đã xảy ra? Chỉ có ba người đi ra, Lót và hai con gái của ông. Vợ ông đã hóa thành một tượng muối. Chỉ có ba người đi ra, khi có một Billy Graham hiện đại mà đã bắn sứ điệp xuống đó cho họ.

198 Và chúng ta thấy điều đó đang xảy ra hôm nay. Chúng ta thấy, với hội thánh trên danh nghĩa, chúng ta nhìn thấy sứ giả đi ra, giảng dạy.

199 Và đó là Đấng Mà đã đến với Áp-ra-ham và Hội thánh được chọn. Ngài ban cho họ một dấu hiệu. Và chúng ta biết đó là thật. Chúng ta biết đó là sự kiện. Ngài đã ngồi với lưng Ngài quay về trại, bảo Sa-ra là ai, những gì ở trong lòng bà, điều phiến muộn của bà là gì. Ngài ban cho sứ điệp, chính xác. Áp-ra-ham đã biết đó là Đức Chúa Trời. Vì, ngay lập tức sau khi Ngài đã phán vậy, ông đã gọi Ngài là, “Elohim,” một Sứ giả, được hình thành trong xác thịt con người, để mang một Sứ điệp đến cho một Sô-đôm và Gô-mô-rơ.

200 Và khi chúng ta nhìn thấy những điều đó mà Chúa Jêsus đã phán sẽ ứng nghiệm, thì phần chúng ta nên làm trọn mọi sự công bình. Phần chúng ta nên nhận lấy Đức Chúa Trời ở Lời Ngài. Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hãy làm cho trọn nó như vậy bây giờ.

201 “Anh Branham, anh thì—anh thì—anh thì nằm ngoài hàng lối với những người còn lại, những giáo phái.”

202 Điều đó có thể là vậy. Hãy làm cho trọn như vậy bây giờ. Đúng thế, hãy làm cho trọn điều đó như vậy.

203 “Ồ, anh sẽ tốt hơn nhiều nếu anh cứ tiếp tục và hợp tác.”

204 Bây giờ hãy làm như vậy, điều đó. Nhưng đó là phần chúng ta vậy. Chúng ta là dân sự của Ngài, những tiên tri của Ngài, những hiền triết của Ngài. Phần chúng ta là chúng ta làm trọn mọi sự công bình. Vì vậy, chúng ta hãy làm điều đó, khi chúng ta cúi đầu.

Các nước đang tan vỡ, Y-sơ-ra-ên đang tỉnh thức,
 Những dấu hiệu mà Kinh Thánh đã báo trước;
 Các ngày dân Ngoại đã được tính, với những
 kinh hoàng đè nặng;
 “Hãy trở về, Hỡi dân tan lạc, với đất nước của
 chính ngươi.”

Ngày cứu chuộc đã gần,
 Lòng người đang thất kinh vì sợ hãi;
 Hãy đầy đầy Thánh Linh, kêu đèn anh em lên
 và làm cho sạch,
 Hãy ngược lên, sự cứu chuộc của anh em đã
 gần kề!

Các tiên tri giả đang nói dối, Lẽ thật của Đức
 Chúa Trời họ đang chối bỏ,
 Chúa Jêsus đó Đấng Christ là Đức Chúa Trời
 chúng ta, (Điều đó thật đúng biết bao; ồ, hàng
 trăm!)
 Nhưng chúng ta sẽ bước đi nơi các sứ đồ đã
 giẫm lên.

Vì ngày cứu chuộc đã gần,
 Lòng người đang thất kinh vì sợ hãi;
 Hãy đầy đầy Thánh Linh, kêu đèn anh em lên
 và làm cho sạch,
 Hãy ngược lên, sự cứu chuộc của anh em đã
 gần kề!

²⁰⁵ Trong lúc các bạn cúi đầu, có phải phần các bạn, sáng nay, là dâng đời sống mình lên cho Đấng Christ không? Ngài đã phán với các bạn không? Nếu vậy, hãy đưa tay mình lên với Ngài, và nói, “Bây giờ con tin nhận Đấng Christ. Phần con là con đầu phục tất cả, ý chí của con, sáng nay, cho Ngài. Bây giờ con đưa tay của con lên và nói, ‘Lạy Chúa Jêsus, xin thương xót.’ Con cần Ngài, ồ, con cần Ngài biết bao! Con cần Ngài, mỗi giờ.” Chúa ban phước các bạn. “Ồ, Cứu Chúa Phước hạnh, con đến với Ngài.”

Con cần Ngài, ồ, con cần Ngài;

Chuyện gì xảy ra nếu anh em nằm chỗ mẹ đang nằm bây giờ?

Con cần Ngài mỗi giờ!
 Ồ, Cứu Chúa của con, xin ban phước con bây
 giờ,
 Con đến với Ngài!

[Anh Branham ngân nga—Bt.]

(Ôi Chúa, chúng con cần Ngài;)
 Con cần Ngài mỗi giờ!
 Ồ, xin ban phước cho con bây giờ,

Lạy Chúa, con cần Ngài bây giờ nhiều hơn là con có trong một thời gian dài.

Nhưng con đến với Ngài!

²⁰⁶ [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài, *Con Cần Ngài Mỗi Giờ—Bt.*]

²⁰⁷ Lạy Cha Thiên thượng, chúng con bước đi qua dưới những thung lũng, biết rằng Ngài đã hứa, “Ta sẽ chẳng lìa các ngươi đâu, Ta cũng sẽ chẳng bỏ các ngươi đâu. Trước hết các ngươi hãy tìm kiếm Nước Đức Chúa Trời, và sự công bình của Ngài, thì mọi điều khác sẽ được thêm cho các ngươi.”

Vậy con đến với Ngài!

²⁰⁸ Lạy Chúa, nếu có người nào ở đây, mà linh hồn họ thì không đúng; nếu họ đi xuống con đường mà, mẹ con ở ngay vào phút này, Ôi lạy Chúa, xin cho họ, cũng có lời làm chứng đó. Đó là phần chúng con hôm nay, lạy Chúa.

²⁰⁹ Chúng ta hiện ở cuối con đường, Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê; một Sứ điệp; sự chối bỏ Sứ điệp; sự chứng thực của Sứ điệp; và sự Hiện diện của Đấng Christ chứng minh Ngài không hề thay đổi, hôm qua trong thời của Lót, và trong những ngày Ngài trở nên xác thịt, và trong những ngày của ngày nay; hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời.

²¹⁰ Xin cho họ nhận lấy Ngài bây giờ như Cứu Chúa phước hạnh của họ. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus.

Ồ, xin ban phước cho con giờ này, Cứu Chúa
 của con,

Con đến với Ngài!

Chúa tôn quý nhất,

Những sự cám dỗ mất đi quyền lực của chúng,
 Thật vậy, lạy Chúa, khi Ngài ở gần.

Con cần Ngài, ồ, con cần Ngài!

211 Nếu Ngài đã đem bà đi Chúa ôi, xin để linh hồn quý báu của bà an nghỉ trên Trời. Xin nhậm lời. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

Cứu Chúa của con, con đến với Ngài!

212 Lạy Cha là Đức Chúa Trời, xin nghe chúng con. Phần chúng con là chúng con làm trọn mọi sự công bình ở đây. Chúng con biết những gì Lời nói. Chúng con không ở trong sự tối tăm. Chúng con biết những gì Lời đã hứa. Xin giúp chúng con, Ôi Chúa, để chúng con làm trọn mọi sự công bình. Làm trọn Lời Ngài. Xin cho mỗi tín đồ ở đây có đức tin bây giờ, khi chúng con đến với người đau. Lạy Chúa, tất cả chúng con đều yêu sự sống; nhưng trước hết là có được Sự sống Đời đời, vì thế giới đó sắp đến. Lạy Cha, xin nghe chúng con, trong lúc hội chúng đang cầu nguyện, đặc biệt người đau ốm và khốn khổ nào.

213 Tôi tự hỏi, có người nào, có người lạ nào ở với chúng ta, mà chưa bao giờ có mặt trong đền tạm trước đây, và bạn bị đau, và bạn đang trông chờ Đức Chúa Trời giúp đỡ không? Tất cả các bạn, hãy cúi đầu xuống. Mời các bạn đưa tay lên, bởi các bạn là những người lạ đối với tôi, mà không biết tôi hay tôi không biết các bạn, và các bạn đến với Đấng Christ bây giờ xin giúp đỡ. Cứ đưa tay lên. Hiểu không? Xin Chúa ban phước cho anh, anh, và anh. Có nhiều người.

214 Anh chị em chỉ phải tin. Sứ điệp này không phải vô ích, đó là Lời Đức Chúa Trời.

215 Thấy một quý bà...Anh chị em cứ cúi đầu. Bà ấy vẫn nắm tay mình lại. Bà đang bị đau tim. Bà là Bà Nance. Bà đến từ Madisonville, Kentucky. Đúng thế. Phải không, thưa bà? Bà có thể ngẩng đầu lên nếu bà muốn. Bà đã đưa tay lên, và cứ giữ nó giơ lên thế. Đúng vậy, phải không? Nếu đúng, hãy giơ tay lên. Thấy chúng ta đang sống ở đâu không, thưa các bạn? [Hội chúng nói, “Thấy.”—Bt.] Tôi không biết quý bà đó. Tôi chưa bao giờ gặp bà ấy. Nhưng đó là gì? Đó là dấu hiệu của Tin lành. Để anh chị em có thể...

216 Bà có tin tôi là tiên tri của Ngài không, thưa bà? Bà tin không? Tuy nhiên, chúng ta là người lạ. Tôi không biết bà. Tên đó đúng, phải không? Nếu đúng, hãy điều gì Ngài bảo bà, cứ—cứ vẫy tay

với khán thính giả, để họ có thể thấy rằng điều đó đúng. [Hội chúng vui mừng—Bt.]

217 Điều gì có thể làm điều đó? Chúa Jêsus người Na-xa-rét. Để anh em có thể biết rằng tôi là tiên tri của Đức Chúa Trời, và bảo cho anh em Lẽ thật, vì đó là phần chúng ta. Một người đàn bà đã rời đến vạt áo Ngài, và Ngài đã quay lại và bảo bà, “bệnh băng huyết” của bà, và nói nó đã dừng lại.

218 Thiếu phụ đang ngồi kế bên bà, cũng, bị đau tim. Đúng vậy. Vâng. Tôi không biết bà. Bà biết tôi không, mẹ. Nhưng Đức Chúa Trời biết bà ấy. Ngài biết căn bệnh bà ấy, phải không? Bà Allen, bà có tin rằng Đức Chúa Trời có thể làm cho bà khoẻ không? [Người đàn bà ấy nói, “Có.”—Bt.] Nếu đó là tên bà và bệnh của bà, hãy đưa tay lên. Hãy đưa tay bà lên, nếu đúng thế. [Hội chúng vui mừng.]

219 Một thiếu phụ đang ngồi kế bên bà ở đó. Tôi muốn ý nói Bà Bennett. Hết thấy các bà đến từ cùng một chỗ. Bà bị đau thận thay vì đau tim. Bà tin với tất cả tấm lòng của mình, thì bà, cũng có thể được khoẻ mạnh. Hỡi chị, chị tin điều đó không? Hãy đưa tay lên, và nói, “Tôi sẽ tin nhận điều đó,” rồi chị có thể đi về nhà và khoẻ mạnh. Nếu chị có thể tin! Tất cả các chị ở dưới Kentucky, một thành phố gọi là Madisonville.

220 Một thiếu phụ, đang ngồi ở ngay sau đó, Bà Bone. Bà ở gần Madisonville. Bà không sống ngay ở Madisonville, bà đang nhìn ngay vào tôi. Và có Thiên sứ đó đang đứng ngay trên bà ấy. Bà thật sự sống gần Madisonville. Tên bà là Bone; bệnh viêm xoang, tình trạng hen suyễn, ho. Nếu điều đó đúng, hãy vẫy tay lui tới, thưa bà. Hãy tin vào Chúa Jêsus Christ, và đi về nhà và được khoẻ mạnh.

221 Bị đau họng, thưa ông. Ông có tin rằng Đức Chúa Trời có thể chữa lành bệnh đau họng và làm cho ông khoẻ không? Được chữa lành! Cứ có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

222 Cô Hopkins, thiếu phụ da màu từ Chicago. Tôi không biết chị, chưa bao giờ gặp chị trong đời sống tôi. Song chị muốn được chữa lành trạng thái căng thẳng, bệnh xoang đó? Hãy đi, hãy tin, và chị, cũng có thể được khoẻ mạnh.

223 Bà Hanes từ Columbus, Ohio. Bà tin vào Chúa Jêsus Christ, bà có thể đi về nhà và, cũng được khoẻ mạnh.

224 Chúng ta đang ở cuối con đường. Anh chị em có tin không? [Hội chúng nói, “A-men!”—Bt.] Phần chúng ta là làm trọn mọi sự công bình. Ngài đã hứa những điều đó sẽ xảy ra. Chúng ta hiện ở đây. Anh em tin điều đó không? [“A-men!”]

225 Ồ, hãy đặt tay lên nhau. Tôi muốn hỏi anh em một câu. Chúa Jêsus đã hứa những điều này sẽ xảy ra trong những ngày sau rốt không? Hãy nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] “Như việc đã xảy ra trong thời Lót. Những công việc mà Ta làm, các ngươi, cũng sẽ làm.” Ngài cũng đã nói điều này, “Những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này. Nếu họ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành?” [“A-men.”] Hỡi người tin, quý vị có sẵn sàng nhận lấy chỗ đứng của mình không? [“A-men.”] Vì đó là phần chúng ta để chúng ta làm trọn mọi sự công bình như vậy.

226 Đó là sự công bình của Đức Chúa Trời, để khi những chiếc khăn tay này ở đây (Tôi đặt tay tôi trên, trong Danh Chúa Jêsus) chạm đến anh chị em; tôi biết Đức Thánh Linh có mặt ở đây, cùng một Đấng mà đã ở với Phao-lô. “Họ đã lấy từ Phao-lô...” Vậy anh chị em sẽ được chữa lành, nếu anh chị em chỉ tin điều đó.

227 Tôi tin cũng Đức Thánh Linh giống như vậy, bởi Đức Thánh Linh, có mặt tại đây sáng nay, đang chứng minh chính Ngài, Sứ điệp của thời sau rốt; Chính Đức Thánh Linh lớn, chính Ngài đang đóng vai con người, đang đến trong xác thịt, đang làm công việc của Ngài.

228 Sáng nay tôi đã đứng, dưới sự khó khăn. Anh em biết gần như về những gì tôi sắp sửa nghe khi tôi rời khỏi đây. Nhưng phần chúng ta là làm trọn mọi sự công bình.

229 Đức Chúa Trời đặt Sứ điệp trên lòng tôi. Bây giờ đó là phần anh chị em, như một tín đồ, để anh chị em tin. Trong lúc anh chị em đã, anh chị em đặt tay lên nhau, sẽ không có người bị đau ốm nào giữa vòng chúng ta, nếu anh chị em chỉ tin điều đó với cả lòng mình, sẵn sàng nhận lấy chỗ đứng của mình.

230 Giờ này, lạy Cha Thiên thượng, chúng con mang hội chúng này đến cho Ngài, sau Sứ điệp này. Lạy Chúa là Đức Chúa Trời,

chắc chắn dân sự bây giờ có thể nhìn thấy đó là phần chúng con. Đó là phần một tiên tri, để đứng trên Lời. Đó là phần một thuộc viên hội thánh, đó là phần họ để họ đứng. Đó là phần những người đau ốm, để tin Lời của Chúa Jêsus Christ, khi Ngài phán, “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những kẻ tin. Nếu họ đặt tay trên người đau, thì người đau sẽ bình phục.”

²³¹ Con sắp gọi hàng cầu nguyện đó, lạy Chúa. Nhưng sứ điệp đó vừa đến với con, bằng điện thoại, đã làm con chấn động, Cha ôi. Ôi Đức Chúa Trời, Lời Ngài nói, “Phần chúng ta là chúng ta làm trọn mọi sự công bình.” Họ ở đây, mỗi người.

²³² Đức Thánh Linh ở đây chứng minh rằng Ngài đang ở giữa chúng con. Bây giờ xin để Quyền phép của Đức Chúa Trời, xin để lời chứng của Đức Thánh Linh, di chuyển vào trong tấm lòng của những người này ngay bây giờ, ban cho họ sự tin chắc; giống như Đa-ni-ên đã có, giống như Nô-ê đã có, giống như Hê-nóc đã có, giống như Giăng đã có, giống như Phi-e-rơ đã có, giống như Phao-lô đã có, giống như Chúa Jêsus đã có, giống như Áp-ra-ham đã có, Chúa ôi, giống như tất cả họ đã có. Rằng, đó là phần chúng con trong thời đại này, nơi quyền phép chữa lành Thiêng liêng được tuôn đổ ra, những dấu kỳ và phép lạ đang được thực hiện, sự tỉnh thức lớn đã trở nên ở giữa dân sự, Đức Thánh Linh đã giáng xuống giữa dân sự. Họ đã la hét, nói tiếng lạ, nói tiên tri, những ân tứ lớn, và các dấu kỳ và phép lạ. Thiên sứ của Sứ điệp, Thiên sứ của thời đại đã xuất hiện với chúng con trong hình dạng của Đức Thánh Linh, và Ngài đang mang đến cho chúng con một Sứ điệp. Chúng con thấy Nó đã được ứng nghiệm. Chúng con nhìn thấy Ngài đang nhận lấy thân thể chúng con và biến đổi chúng con từ những con người hay chết, trở thành những đại diện của Đức Chúa Trời, để nói ra những dấu kỳ và phép lạ màu nhiệm lớn. Khi chúng con thấy những điều này, thì phần chúng con là chúng con làm cho trọn mọi việc công bình.

²³³ Khi chúng con biết rằng Áp-ra-ham đã nhìn lại với Lót, rằng khi Đa-ni-ên có thể nhìn về Áp-ra-ham, rằng khi Giăng có thể nhìn về Đa-ni-ên, (Ôi Đức Chúa Trời!) rằng khi Phi-e-rơ và Giăng có thể trông cậy vào Chúa Jêsus. Và khi chúng con có thể nhìn về họ, và hôm nay chúng con nhìn thấy những kết quả giống như

vậy ở giữa vòng chúng con, thế thì phần chúng con là chúng con làm cho trọn mọi việc công bình.

²³⁴ Xin để cho Quyền phép của Chúa Jêsus Christ dấy lên trong tòa nhà này, với đức tin Thiêng liêng, và chữa lành mỗi người trong đây, về mỗi sự đau khổ và mọi bệnh tật, lạy Chúa. Và, như là đầy tớ của Ngài, con thách ma quỷ này mà đã cố xô đẩy con suốt buổi sáng, mà đã cố làm cho con ra khỏi bục giảng này! Bởi ân điển của Đức Chúa Trời, con đã ở lại đây, vì những người đau ốm, đáng thương này hay—hay là những người phạm đang chịu đau khổ thuộc về Đức Chúa Trời.

²³⁵ Hãy đi ra khỏi họ, hỡi Sa-tan, hỡi ma quỷ các người! Ta quả trách người, bởi Chúa Jêsus Christ Đức Chúa Trời hằng sống, các người hãy ra khỏi những người này, và đừng quấy rầy họ nữa, vì họ đứng giống như dân Hê-bơ-rơ trong giờ thử thách, để lấy chỗ đứng của họ, và được chữa lành từ giờ này trở đi. Qua Danh Chúa Jêsus Christ, ta quả trách bệnh tật và những kẻ quỷ của hội chúng này, mà đã đến để làm đau ốm những người này, hãy rời khỏi họ!

²³⁶ Với đầu chúng ta cúi xuống, tấm lòng của chúng ta hướng về Đức Chúa Trời, tôi sẽ hát một bài hát. Tôi sẽ hát thử nó, với sự giúp đỡ của anh em và sự vùa giúp của Đức Chúa Trời. *Đức Tin Tôi Nhìn Lên Ngài*. Tôi không muốn anh chị em nghi ngờ, một chút nào, nhưng tôi muốn anh chị em tin bây giờ. Đó là phần chúng ta. Bao nhiêu Cơ-đốc-nhân đang có mặt ở đây? Hãy đưa tay mình lên, và nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men!”—Bt.] Bao nhiêu người tin? Hãy nói, “A-men.” [“A-men!”] Bao nhiêu anh chị em đã đặt tay trên những người khác? Hãy nói, “A-men.” [“A-men!”] Thế thì phần chúng ta là làm trọn mọi việc công bình.

Lòng tin tôi ngược lên Chúa chẳng thôi,
 Ngài là Chiên Con của Đồi Sọ,
 Cứu Chúa thiêng liêng;
 Xin nghe lời tôi khẩn xin,
 Quăng mọi tội xa khỏi tôi...(Này, *tội lỗi* là “sự
 không tin”)
 Ô xin để tôi từ ngày này
 Hoàn toàn thuộc Ngài!

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn,
 Và đau buồn giằng bủa quanh tôi, (Đức Chúa
 Trời, là Đấng Dẫn Đường tôi bây giờ!)
 Ngài là Đấng Dẫn Đường tôi;
 Cho ngày thay đêm tối nay,
 Lau dòng lụy xưa ráo ngay,
 Cũng không để bước tôi lạc xa Chúa hoài.

²³⁷ Chúng ta cúi đầu xuống. Người mẹ già yếu đuối của tôi đã ra đi kể từ khi tôi giảng, nguyện tiếng của tôi vang vọng qua những vực lớn của Thiên đàng.

²³⁸ Ngày nọ, khi bà đã bảo tôi, bà nói, “Billy, con đã nuôi mẹ. Con đã trả tiền nhà cho mẹ và tiền điện cho mẹ, cho mẹ thứ gì đó để ăn.” Nói, “Con ơi, khi con còn bé, mẹ đã ra ngoài thời tiết lạnh và bỏ củi, nhen lửa để giữ cho con được ấm. Và mẹ đã nấu cho con, những gì chúng ta có trong nhà, để nấu.” Thấy bà đang nằm ở đó, và đôi bàn tay già nua yếu đuối đã giặt đồ dơ của chúng tôi. Anh em đừng bất lực, tôi không thể làm gì được.

²³⁹ Tôi nói, “Mẹ ơi, trong bàn tay của Đức Chúa Trời hằng sống, con phó thác linh hồn công bình của mẹ.”

²⁴⁰ Nếu như bà đã ra đi từ lúc đó; tất cả họ đã ra đi, các em trai tôi tất cả đã ra đi. Sứ điệp ở đây trên bục giảng đã khá tệ. Nếu bà ra đi, Đức Chúa Trời sẽ cho linh hồn bà yên nghỉ. Nếu bà vẫn còn ở với chúng ta, và ở với chúng ta cho đến tối nay, bởi ân điển của Đức Chúa Trời tôi sẽ có mặt ở đây tại bục giảng để làm trọn bốn phận của tôi, vì phần tôi là làm cho trọn mọi việc công bình.

²⁴¹ Như tôi nhận thấy, tôi sẽ giao buổi nhóm lại cho Anh Neville, mục sư phụ tá đây ơn của tôi.

PHẦN CHÚNG TA NÊN LÀM TRỌN MỌI VIỆC CÔNG BÌNH VIE61-1001M

(It Becometh Us To Fulfil All Righteousness)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 1 tháng Mười, năm 1961, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org